BILTEN

ŠT. 20

KLUBA KOROŠCEV LJUBLJANA

Foto Voranc Vogel

Ob 25-letnici delovanja KKL-a

Foto Doroteja Omahen

Gimnazija Ravne nas je povezala, ne samo na Koroškem, temveč tudi v Ljubljani. Po študiju in ustalitvi v Ljubljani smo se nekdanji gimnazijci z veseljem srečevali in obujali spomine na ožjo domovino, sorodnike, sošolce in prijatelje, ki so ostali doma ali pa jih je življenjska pot vrnila med Pohorje, Uršljo goro in Peco. Svoje druženje smo formalizirali v društvu, v katerem je v preteklih 25 letih več sto članov po svojih močeh in interesih prispevalo za naše skupno dobro: pestro društveno delovanje. Ob letošnjem jubileju si lahko povsem na kratko osvežimo spomin na nosilce našega povezovanja.

Klub Koroščev Ljubljana (KKL) je bil ustanovljen na ustanovnem občnem zboru dne 2.12.1993, na katerem je bil za prvega predsednika izvoljen g. Stane Virtič. Njemu in Marjeti Čas, Dragu Čehu, Štefanu Fajmotu, Rudiju Geršaku, Miroslavu Kertu, Deanu Kordežu, Marjanu Krofliču, Dragu Lukancu, Vladu Mostnarju, Francu Razdevšku, Janezu Škrublju, Marjanu Špeglju in Dragu Vobovniku gre zahvala, da smo se lahko Korošice in Korošci ter naši prijatelji preteklega četrt stoletja družili, se spoznavali in predstavljali, povezovali, izobraževali, tekmovali, se strokovno izpopolnjevali in imeli fajn - tako na rednih mesečnih »okroglih mizah« kot tudi v okviru društvenih sekcij: avanturistične, golfske, jadralske, kulinarične, likovne, planinske in plesne.

Ko sem dne 5.2.1998 prevzel vodenje tedaj v Ljubljani že precej prepoznavnega KKL-a, so mi pomagali usmerjati pestro društveno delovanje Miloš Čas, Štefan Fajmut, Neva Janko, Ivek Krpač, Štefan Lasnik, Tomo Levovnik, Anita Nečimer, Renata Picej Klančnik, Milan Vogel in Bojana Dobovišek Žvan. Na zadnjem volilnem občnem zboru dne 14.10.2014 pa so bili v upravni odbor imenovani Milan Vogel, podpredsednik, Bojana Jurenec, podpredsednica, Petra Mlakar, blagajničarka, Pavlina Ošlak, tajnica in člani Bernardka Petrovič Mager, Drago Kompan, Mira Vidmar, ki je po odstopu Pavline Ošlak prevzela funkcijo tajnice, Daniela Ladinik Čehovin, Janez Kožuh, Božo Čas, Marijan Štriker, Renata Picej Klančnik, Alenka Kresnik in Bernarda Lasan.

Naše preteklo delovanje je razvidno iz vsakoletnega biltena, izdanega v elektronski in tiskani obliki. Letošnji 20 bilten prikazuje društvene aktivnosti v preteklem – zadnjem letu mandata sedanjih društvenih funkcionarjev. Ker KKL povezuje dobro misleče ljudi, sem prepričan, da bodo tudi novo izvoljeni društveni funkcionarji še nadalje zagotavljali in širili pozitivni duh in prijateljsko razpoloženje med društvenim članstvom.

Dovolite mi, da se po petih mandatih vodenja KKL-a zahvalim vsem, ki svoj prosti čas namenjate klubskim aktivnostim ali pa finančno oziroma kako drugače podpirate naše društvo – ki skrbite za koroško dušo in koroški utrip.

Ljubljana, dne 28. februarja 2018
Predsednik: Mag. Janko Arah

Foto Voranc Voge

Drago Petrović

Četrt stoletja

Klub Koroščev Ljubljana praznuje torej petindvajsetletnico. Komaj smo nanizali nekaj spominov na njegovo dvajsetletnico, že je minilo pet let. Zdi se, da smo komaj utegnili spiti zadnji krigel koroškega mošta, če se izrazim z domislico, in že je tu petindvajsetletnica. Pojavila se je misel, da še malo pobrskamo po že zaprašenem spominu na njegovo ustanovitev. A vendar, obračamo kakor hočemo, še naprej bo obstajalo aktualno vprašanje: kako tako ali drugače povezati Korošce tu v Ljubljani z rodno Koroško.

Poglavitni dogodek s svojimi zgodovinskimi razsežnostmi je bila tedaj seveda osamosvojitev Slovenije. V preprostem pogovoru smo tedaj med drugim slišali misel: tudi če bomo jedli travo, poglavitno je, da smo »stali inu obstali«, kakor bi rekli z besedami Primoža Trubarja. A vendar: brez kruha ne bo šlo. Mnogi koroški železarji in deloma tudi mežiški knapi in še mnogi drugi so zaradi podrtega jugoslovanskega trga ostali brez dela. Takrat smo se na enem izmed vrste srečanj po gostinskih lokalih v Ljubljani dogovorili, da se organiziramo v Klub Koroščev Ljubljana. Mislili smo, da bi se tako vključili v reševanje brezposelnosti, ki je grozila Koroški. Sklenili smo torej, da idejo uresničimo. Za koordinatorja so izbrali mene s premislekom, da sem kot ravnatelj viške gimnazije v Ljubljani za potrebne formalne postopke za njegovo ustanovitev najbolj primeren. Predlog sem sprejel. Pripravil sem statut kluba, ki smo ga kasneje preoblikoval v pravila in realiziral postopek registracije.

Pot od ideje k vsebinski realizaciji zamisli o njegovi vlogi pa seveda ni bila preprosta. Čeprav smo vzpostavili komunikacijo s tedanjimi koroškimi občinami tako, da smo opravili nekaj obiskov in vabili njihove predstavnike na naše sestanke, da bi skupaj s Korošci, ki so v Ljubljani sedeli na pomembnih položajih, pomagali reševati ekonomsko in gospodarsko stisko na Koroškem, stvari niso zaživele. Gojili smo torej kar precej prazne iluzije o reševanju problematike brezposelnosti, a vendar lahko rečemo, da se je vsaj, če nič drugega, pokazalo, da smo ostali zvesti svoji Koroški. Navsezadnje smo se tako odzvali tudi na pogosto izrečeno misel našega ravenskega ravnatelja gimnazije dr. Franca Sušnika, ki nam je pogosto govoril o zvestobi, ki jo mora človek gojiti do sebe in do humane pomoči drugim. Nekaj tega občutja smo tedaj začutili Korošci v Ljubljani.

Ne vem sicer, kaj bi se rodilo iz večjega posluha Koroščev za naše ideje, ki smo jih med drugim razgrnili tudi v lični publikaciji »Koroška v znamenju časa.« V njej so sodelavci od tedanjega predsednika Državnega zbora Hermana Rigelnika do direktorja Abanke v Ljubljani Mira Kerta (kjer je direktor Klubu dobrohotno ponudil domicil), do dr. Ivana Gamsa o razmisleku, na kaj opreti gospodarski napredek na Koroškem, in drugih avtorjev, ki so prispevali svoja razmišljanja o možnostih, ki jih ima Koroška za svoj gospodarski, ekonomski in tudi kmetijski in drug razvoj.

V omenjeni knjižici, z najevsko lipo na naslovnici, sem v uvodni besedi »Stopimo skupaj« nanizal nekaj misli o skupnem prizadevanju Koroščev za njen napredek in reševanje nastalih perečih zaposlitvenih in drugih vprašanj. A po petindvajsetih letih se je, hvala bogu, marsikaj spremenilo na bolje. Morda bi kašen gospodarski ali ekonomski problem na Koroškem rešili že prej, če ne bi tudi Korošci bili skupaj z drugimi Slovenci malo zapečkarji. Saj ravenska »železarska kladiva« že dobršen čas odzvanjajo tudi po ruskih notah. To omenjam med drugim tudi zato, ker mi je nekoč kasneje nekdanji predsednik Državnega zbora Herman Rigelnik omenil, da je v času svoje funkcije Koroščem ponudil konkretno pomoč pri neki zanimivi investiciji, pa je bil odziv dokaj klavrn.

Omeniti velja, da je bil KKL pobudnik ustanovitve Prežihove ustanove. Njeno delovanje je bilo v prvi vrsti namenjeno gmotni pomoči socialno šibkim dijakom in študentom Koroške. Nekaj teh prizadevanj je bilo uresničenih. Ta osnovna ideja ustanove je še vedno aktualna, ne glede na to, da se je v zadnjem obdobju dokaj angažirala, skupaj z založbo Beletrina, za ponatis Prežihovih knjižnih del in prispevkov o njegovem literarnem delu. Po nekaj letih s sedežem v Ljbljani je sedaj njen sedež na občini Ravne na Koroškem, ker je predsednik njene uprave aktualni župan Raven na Koroškem.

Ne smemo pa pozabiti na koroške večere, ki jih je klub kmalu po ustanovitvi začel organizirati v hotelu Slon v Ljubljani. Nanj smo vabili tudi nekatere koroške gospodarstvenike, da bi se ob tej priložnosti srečali s predstavniki ljubljanskih gospodarskih organizacij. Nekaj teh srečanj je vendarle bilo. Posebej pa smo bili veseli, da se je teh večerov udeležil predsednik Milan Kučan s soprogo, ki je bila tudi med pokrovitelji koroških večerov. Med domačimi izvajalci kulturnega programa so na teh večerih nastopali tudi slovenski pevci z avstrijske Koroške. Tradicija teh večerov živi torej še danes v hotelu Lev.

Ko je KKL proti koncu devetdesetih let prejšnjega stoletja prevzel mag. Janko Arah, je program dejavnosti zelo popestril. Ne toliko s povezavo s Koroško, čeprav seveda ta živi, a je za njeno tesnejše povezovanje, kot smo si ga ob ustanovitvi zamišljali, potrebno vzpostaviti ustrezno infrastrukturo, kar pa je zahtevna naloga, ki presega amaterske prijeme. Notranjo interesno dejavnost je torej KKL zelo razširil zlasti na najrazličnejših področjih interesnega zanimanja Koroščev v Ljubljani. Osrednja pa so tematska srečanja enkrat na mesec z zelo privlačnimi družbenimi in drugimi temami.

Klubu želim plodno nadaljnje delo. Nekoč sem obiskal sošolca na Koroškem in mi je rekel: "Kako pa kaj ti, Ljubljančan? .Odgovoril sem: "Delam in živim res v Ljubljani, drugače sem pa Korošec."

Stane Virtič
Foto Voranc Vogel

Anketa: mnenja in predlogi članov

Naše člane smo povprašali, kaj jim pomeni Klub Koroščev Ljubljana, kaj je v njem dobrega in kaj pogrešajo, predvsem pa, kaj predlagajo za boljše delovanje.

Daniela Čehovin Ledinik

Klub Koroščev Ljubljana mi omogoča pravhanje v lepi koroščini in druženje s prijetnimi ljudmi. Naj traja!

Kristijan Jezernik

Čeprav nisem prav pogost gost v klubu, z zanimanjem spremljam program in se udeležujem srečanj, ki so zame zanimiva, teh pa ni malo. Hvale vredno delo in pestra ponudba za vsakogar. Menim, da bi bilo v prihodnje dobro poiskati načine in poti do mlajše generacije, teh, ki se držijo v prestolnici in tudi drugod po deželi. To bi zagotovilo kontinuiteto. Potrebna bi bila temeljiteje premišljena strategija, ki bi mlajše pritegnila v klub. Pozdravljam tudi povezave s Korošci onstran meja. Teh bi moralo biti še več. Mogoče bi bilo treba razmišljati o skupnih dejavnostih, izletih ... Čim manj naj bi bilo v prihodnje tržno in komercialno usmerjenih predstavitev.

Bojana Jurenec

Aktivno delovanje v Klubu Koroščev Ljubljana mi predstavlja svojstveno vez z domom, s Koroško in meni dragimi ljudmi.

Klubu želim še dolgo zdravo življenje, da naši potomci prepoznajo vrednote tovrstnega življenja, da se v čim večjem številu odzovejo našim vabilom k sodelovanju. Kajti na mladih svet stoji.

Drago Kompan

Klub mi pomeni druženje s Korošci, koroško narečje in koroško dušo, ki se občuti ob srečanjih. Je tudi spomin na preteklost, ko sem živel še na Koroškem, kamor sedaj zahajam predvsem na domačijo, drugih stikov s Korošci na Koroškem pa imam dokaj malo.

Veselim se druženja in družabnosti, kot so izleti, kuharija itd. Se mi zdi, da so pa nekateri izleti zame skoraj prestižne narave in celo dragi, zato se jih ne udeležujem. Menim, da je za take izlete, kamor se prijavi malo ljudi, že signal, da mogoče niso za pod okrilje KKL.

Pogrešam »nove« aktivne člane, predvsem malo mlajše.

Drago Petrović

Drago Petrović

Predlog za naprej: Mogoče bi lahko organizirali več enodnevnih (zanimivih) ekskurzij, ki bi bile tesneje povezane s spoznavanjem narave in okolja in zdrave prehrane. K temu bi lahko pritegnili Korošce biologe, agronome, živilske tehnologe, gozdarje, krajinske arhitekte, živinorejce...

Tak je pač moj »pristranski« pogled.

Janez Kožuh

Zelo težko mi je odgovoriti na zastavljena vprašanje, ker nisem več aktiven in se skorajda ne udeležujem klubskih aktivnost.

Kolikor spremljam klub z neke distance, vas moram zelo pohvaliti. Mislim, da ni kluba, ki bi vam bil enakovreden.

Vaše aktivnosti, od rednih mesečnih srečanj, letnega plesa, delovanje sekcij in izdaje almanaha, so občudovanja vredne. Zato vsem vam, ki delate na teh področjih v klubu, izrekam iskrene čestitke.

Če boste ohranili ta nivo delovanja, bo zelo dobro.

Vidim samo eno pomanjkljivost, da je v klubu premalo pomladka. Mogoče bi mlade Korošce povprašali, kaj si oni želijo, da bi se bolj vključevali v klubsko dejavnost.

Ne glede na to, da sem zelo neaktiven član, mi je članstvo v klubu v ponos. Ponosen sem, da sem Korošec in da sem član skupnosti, ki dobro deluje in skrbi za vez s Koroško in Korošci, ki so se odselili od svojih mladostniških domov.

Štefka Kučan

Srečevanja, prijateljstva in mnogotere aktivnosti - kulturne, družabne, ustvarjalne, izobraževalne, socialne, itd. - so v Klubu Koroščev Ljubljana nenadomestljiva in neizmerljiva vrednota. Spomnim se brata Iveka Krpača in vseh takratnih navdušujočih sopotnikov Koroščev in Korošic, ki so klub ustanovili, ki so ga ustvarjali naprej v današnji čas in za prihodnost. Spominjam se tudi prvega Kluba Koroških študentov ljubljanske Univerze takrat davnega leta s pevskim zborom in Koroškim akademskim oktetom. Lepi spomini!

Delovanje kluba ima še poseben pomen in čar za nas Korošce tostran in onstran Karavank, za zgodovinski pogled in za spremljanje dosežkov izjemno nadarjenih posameznikov v sodobnem družbenem razvoju na vseh področjih, tudi jezikovnih na obeh straneh severne meje slovenstva.

Zanimivih in iskrivih idej in spodbud za različne oblike aktivnosti in programov tako ne bo zmanjkalo za naprej, prinašalo jih bo življenje s spremembami, potrebami in željami. Prav ta želja po pristnem, iskrenem in dobrovoljnem človeškem druženju, sodelovanju in spoznavanju razmer, ljudi, krajev in novosti doma in v svetu, bo vselej ostajala vitalna in bo dragocen pomen v temelju delovanja kluba. Tako kot so doslej bili uspešni in odlični dogodki, ki krasijo kroniko kluba, bodo tudi odslej Korošci v Ljubljani v kulturni tradiciji in kondiciji matične dežele s svojim prizadevanjem in sposobnostmi utrinjali nove iniciative v pogovorih in sooblikovali dogodke, ki nas bodo povezovali in bogatili naše družbeno življenje in pogum. Prepričana sem, da se bodo v klubu tudi v prihodnje rojevale pobude in predlogi, kako še bolj prepoznavno umestiti našo Koroško v celoten slovenski prostor, v sodobno slovensko pripadnost. Da v zavesti slovenskega človeka Koroška ne bo ostala le zasanjana dežela spečega kralja Matjaža v nederjih, upam, da za vselej, s slovenskimi gozdovi poraščene Pece, ki ga zdaj na žalost ne zbujajo več krampi mežiških rudarjev in kladiva v guštanjskih fužinah. Tretja razvojna os tako ni le želja nas, Koroščev, da se nam na široko odprejo vrata do srca Slovenije, ampak je tudi priložnost Slovenije, da pride do nas.

Še vedno od časa do časa privre na plan želja, da bi spodbudili Korošce za pripravo dobre fotografske razstave o naši urbani in podeželski koroški krajini, tako v Ljubljani, glavnem mestu naše države, in onkraj, v Celovcu za naše rojake. Gradivo obstaja in je izjemno. Ali da bi v ljubljanskem parku Zvezda Korošci postavili, podarili Ljubljani, neko kulturno-umetniško stvaritev ali likovno zanimiv industrijski muzejski eksponat kot simbolni zapis koroške pokrajine (dežele) in njene ustvarjalne in varovalno-ohranitvene moči s severnega področja slovenstva. Podobno kot nam v parku postavljeno ladijsko sidro obudi spomin na zgodovino Primorske in druge postavljene artefakte, ki govorijo o Sloveniji skozi čase.

Drago Petrović

Drago Petrović

Vsem, ki so in ki najbolj skrbno delujejo in vodijo naš klub v dobro vseh, izražam svoje spoštovanje in zahvalo z željo za uspešno, zdravo in srečno pot v prihodnost.

Bernarda Lasan

Klub Koroščev Ljubljana mi pomeni pogostejše in navdušujoče srečanje s Korošci in koroško pokrajino. Klubski večeri so po mojem mnenju zanimivi, pestri in družabni, prav tako naš vsakoletni Koroški večer s plesom. Pogrešam pa koroški podmladek z iskrivimi idejami in mladostno zagnanostjo.

Nada Petrović-Mager

KKL je gotovo najpristnejše druženje s Korošci in prijatelji Koroške v Ljubljani, če se seveda vključuješ v dejavnosti kluba. Ima odlična mesečna srečanja - vedno nova vsebina, obrazi, prijeten ambient Slamič, pogostitev. Sekcije so od odličnih do zanimivih, glede na to, da smo Korošci literati, bi ti lahko vodil literarno sekcijo kot novo. Ples KKL je tudi posebno druženje z veliko vsebine, kulinarike..., vendar le za ožji krog, ki pač tako obliko favorizira in jo tudi finančno zmore.

Izleti naj bi bili samo enodnevni, manjša družba si lahko brez KKL privošči potovanje kamorkoli, sploh, če zatrjujejo, da vse sami plačajo. S tem se izognemo dilemi in kakršnimkoli težavam glede plačevanja član-nečlan. Obljubljenih je bilo veliko piknikov, a malo izpeljanih brez razlag in pojasnil: naj živijo, to se mi zdi odlična popoldanska sprostitev, lahko tudi družinska, če želimo mlade privabiti vsaj dvakrat letno. Narediti je treba model, kako pridobiti mlade člane.

Silvo Marčič

Premalo poznam namen ustanovitve in delovanja kluba, zato kot uporabnik oz. član ne morem realno oceniti njegovega delovanja in uspešnosti. V teh dveh letih mojega članstva ugotavljam, da nas srečanja v klubu in sekcijah vsesplošno obogatijo. Ob naših druženjih se vsakokrat zavem, da tu v Ljubljani nisem sam, da so tukaj tudi drugi, sedaj moji znanci in prijatelji s Koroške.

Vsekakor lahko rečem za srečanja, katerih sva se z mojo ženo udeležila, vse super. Prijetno druženje, spoznavanje drugih članov, pridobivanje novih znanj in vedenj v posameznih sekcijah, čezmejno povezovanje s Korošci itd.. Vse pohvale!

Doroteja Omahen

Klub Koroščev Ljubljana mi pomeni topel spomin na moje zgodnje otroštvo, preživeto na Stražišču nad Prevaljami, na mojo mamo Korošico in oba brata Korošca. To dejstvo je pustilo globok pečat v mojem življenju in sem se zato tudi včlanila v KKL, kjer aktivno sodelujem na različnih področjih in se res dobro počutim.

V njem sem osvežila spomin na koroško »košto« naših mam in babic, katerih stare recepte z veseljem udejanjamo v skupini podobno mislečih in dobrovoljnih udeležencev - v okviru kulinarične sekcije »Koroška kuharija«, kjer se imamo nadvse »fajn«, hkrati pa ohranjamo koroško nesnovno kulturno dediščino.

V našem klubu ne pogrešam nič, saj je dobro organiziran in ima programsko mnoge zanimive sekcije. Sporočam članom KKL, naj se ponujenih dogodkov (kjer je vselej prisrčno in humorno vzdušje!) udeležujejo v večjem številu in jih bo tako mogoče lažje in še boljše organizirati.

Renata Picej Klančnik

Koroška mi je pustila svoj nezamenljivi koroški DNK in me z njim za vse čase fizičnega življenja opremila s koroškim soncem; energijo življenja, ki je neuničljiva, polnokrvna in zanesljiva kot perpetuum mobile. Vsi lesovi in vse vode Koroške ter premnogi Korošci so me opremili z dediščino, ki me spremlja na vseh poldnevnikih in vzporednikih našega planeta in riše v meni karakter človeka, ki z mislijo kot zlato življenjsko nitko za večno ostaja zvezan s svojim življenjskim vodnjakom - Koroško, ter tudi in prav zato premaguje življenjske poti, ki jih premnogi ne bi niti začeli, kaj šele zmogli! Zato vem, da je sreča, da sem Korošica. Prav zato je moje življenje drugačno, tlakovano z mnogimi majhnimi biseri veselja, porojenega iz večini drugih ljudem nepomembnih stvari. In toliko časa, kolikor bo žarelo moje življenje, bosta z njim žareli tudi sreča in radost.

Morda je prav zato moje poslanstvo v tem, da vzpodbujam lepoto do življenja pri ljudeh. Tudi zato sekcija avanturistov. V klubu KKL je kar nekaj ljudi, ki nosijo v sebi koroško energijo, tako kot jaz. Zato sem tu!

Dobro v klubu je, da imamo predsednika, ki menedžira klub z znanjem, sposobnostjo in veliko mero tolerance do različnosti; da imamo nekaj članov, ki živijo s klubom in stojijo za njim v dobrem in v slabem; da v času, ko se ljudje umikajo v svoja polžja ohišja in tonejo v strašno epidemijo pomilenijskega časa, z vsemi obrazi, od osamljenosti do depresije, poiščemo ob znanih četrtkih pot do naših domiciljnih naslovov druženja; da poklepetamo o koroških temah in občasno kam skupaj odpotujemo.

Slabo pa je, da nekateri člani, ki so se nam pridružili precej pozno, delujejo v prepričanju, da brez njihovih pripomb nič ni dovolj dobro in da njihova »malenkost« prekaša vsa dejstva; da posamezniki znotraj upravnega odbora niso zavezani resnici, temveč pavšalni zavezi: »Po liniji najlažjega odpora, pa četudi je resnica drugačna!«

Kaj pogrešam? Samokritičnost članov UO. Predlogi: Enkrat letno, tradicionalno, pot (izlet) na Koroško.

Marijan Štriker

Klub Koroščev Ljubljana je klub, ki združuje nekatere Korošce, živeče v Ljubljani in okolici. Vsekakor ob tem pogrešam številne Korošce v Ljubljani, ki niso včlanjeni v klub. Sam v njem sodelujem, ker me spominja na mojo udeležbo na številnih srečanjih Koroščev v Ljubljani, ko tega kluba še ni bilo.

Z veseljem se udeležujem srečanj na »Koroški kuhariji« kot tudi eno- ali dvodnevnih izletov.

Mira Vidmar

Druženja s Korošci v okviru najrazličnejših aktivnostih v klubu me navdajajo s prijetnimi občutki povezanosti s koroško pokrajino, z mojimi predniki, s starši, sorodniki, sošolci iz osnovne šole in še posebej s tistimi iz gimnazije. Hvaležna sem, da imam ob aktivnosti v sekciji »Koroška kuharija« priložnost obujati in ohranjati spomine na jedi, ki so jih nekoč kuhale naše babice in mame. Veselim se načrtovanega enodnevnega izleta v Celje v aprilu mesecu z željo, da bi se nas ponovno zbralo toliko članov, kot je to bilo nekoč. Prepričana sem, da se bomo imeli lepo in upam, da se bo na številne zanimive dogodke, ki smo jih člani upravnega odbora KKL predvideli uresničiti do polletja 2018, odzvalo večje število članov našega kluba.

Milan Vogel

Četrt stoletja organiziranega delovanja našega kluba je veliko, če upoštevamo, da mnoga podobna društva kaj kmalo ugasnejo, a malo, če pomislimo na povprečno starost članov. Neformalno druženje Koroščev iz treh dolin na naši strani meje ima daljšo tradicijo in izhaja iz Kluba koroških študentov, katerega mnogi člani smo sedaj tudi člani KKL. Kot veverice z mladiči smo se selili po različnih lokalih po Ljubljani, vendar je bilo večinoma povsod lepo. V našem delu so bila večkrat tudi nihanja, a najbolj boleča je verjetno bila gospodarska kriza, ki je močno osušila sponzorska sredstva. Upam, da se časi zboljšujejo tudi za nas.

Druženje in delo v klubu sta hkrati veselje in obveznost: veselje, ko se srečaš z ljudmi, s katerimi se sicer ne, obveznost pa je po moje tudi to, da se člani udeležujejo dogodkov, ki jih upravni odbor pripravi, sicer je njegovo delo brez pomena. Ta druženja so lahko tudi nadomestilo za vse redkejše poti na Koroško.

Sam si želim, da bi bila četrtkova srečanja redna in še bolj pestra, da bi teme predlagali tudi drugi člani, ne le UO, da bi bile tako dejavne, kot je kuharska, tudi druge sekcije. Morda bi se lotili še česa (govorili smo o tečaju nemščine), a kaj, ko ni ljudi!

Pripravil Milan Vogel

Foto: Branka Timpran

Od plesa do plesa

Sobota, 11. marca 2017
Koroški večer s plesom

Plesali smo in uživali na Koroškem večeru s plesom

Korošci nismo bili vedno samo za mušter (še za mnogo več, se ve!). Ta vzorec je postal že kar simbol za temperament naroda na severu Slovenije. Smo vztrajni (trmasti); še bolj kot to smo veseli, se radi družimo med seboj in s prijatelji, in sploh s prijetnimi ljudmi! Vendar smo v zadnjega četrt stoletja izkazali svojevrstno vztrajnost, svojevrstni vzorec pri organizaciji družabne prireditve, ki ji novi časi z novimi modnimi muhami jemljejo veter iz jader. Včasih se je plesalo dosti več, danes je plesov malo. Lions in Rotary, pa še tu in tam kakšen drugi bal, razen tradicionalnih gasilskih veselic in podobnih zabav. A naš Koroški večer je še vedno zanimivo družabno srečanje... Ko pride pomlad, zaplešemo. Tam med dnevom žena in materinskim dnevom, znova in znova. 11. marca 2017 že štiriindvajsetič!

Da ne ponavljamo, kako se je vse začelo, zaradi domotožja najprej, potem zaradi pomoči, informacij, povezav, zdaj pa že zaradi spominov, izkušenj in hrepenenja. HREPENENJA PO... Kakorkoli, pa naj ga imenujemo »gauda« ali družabno srečanje s plesom, hrano in koroškim druženjem!

Ples kot izpoved navezanosti na Koroško in oblika druženja v imenu spomina na svoje korenine je tokrat izpadel dobro, kot že dolgo ne tako. Je bila za to kriva dvorana Karantanija v hotelu Lev, kjer smo se vrteli Korošci, ki smo po študiju ostali v Ljubljani, Korošci s Koroške in njihovi prijatelji? Koroška hrana, ki so jo po izboru receptov kuharske sekcije KKL »Koroška kuharija« skuhali hotelski kuharji? Ali pa koroške predjedi, ki so razvajale brbončice še pred večerjo in jo je prispevala gostinska hiša Delalut iz Dobje vasi? Kdo bi vedel!

Zagotovo pa sta imela vmes prste Marjana Mlinar in Robert Vidali, ki sta muzicirala in pela, da je vriskalo srce in pete niso ostale pri miru do zadnjega tona v zgodnjih urah nedeljskega jutra. Večer so popestrili nastopajoči: plesalca Ana Jurenec in Miljan Noič, ki sta predvsem s svojo salso ogrnila publiko z vročico kubanske strasti, in mladi saksofonist Filip Majcen ter violinistka Hana Majcen. Udeleženci koroškega večera s plesom so tokrat ob plesu in glasbi prejeli pravi koroški objem lepote življenja, stkan iz kulture, plesa, kulinarike in dobre volje.

KKL je sicer eden redkih tovrstnih klubov, ki organizira redna mesečna srečanja vsak prvi četrtek v mesecu (kavarna KavaČaj na Kersnikovi ulici), in številna druženja, ki jih pripravljajo kulinarična, jadralska, avanturistična in planinska sekcija.

Renata Picej

16. Koroška kuharija s poudarkom na kulinarični vsebini in srčnosti

Štiriindvajseti Koroški večer s plesom je izžareval vsesplošno srčnost in močno navezanost organizatorjev na Koroško in ljubezen do nje je vela iz vseh por dogajanja: od uvodne dobrodošlice v obliki tradicionalnih srčkov iz koroškega kruha z domačo govejo pašteto do prekrasne presne torte »moja Koroška«, darila Studia Eviana, ki je kraljevala na mizi, dolgi kakih pet metrov, v sozvočju z originalnimi koroškimi predjedmi oziroma odličnimi dobrotami sponzorja Delalut, to pa sta dopolnjevali slastni orehovi potici, darilo naše Bernarde, ki je tudi letos umetelno okrasila celotno koroško kulinarično mizo in celo omizja s telohom in reso, nabranima doma na Koroškem.

Lepo oblikovan jedilnik, pospremljen z recepti, delo našega stalnega koroškega sponzorja Radovana Arnolda, se pravi Družbe za vizualne komunikacije Arnoldvuga, je poleg čisto novega Biltena KKL, ki ga je oblikovala ista firma, krasil mize in napovedoval nadaljevanje s koroško kulinariko. Koroške jedi po starih receptih in po posebnem izboru kulinarične sekcije »Koroška kuharija« so odlično skuhali kuharji hotela Lev, seveda po naših večkratnih in natančnih inštrukcijah.

Za predjed (pravzaprav že tretjo ta večer) so nam sredi Ljubljane postregli s pravimi koroškimi »kvočevimi nudlni« (testene blazinice s hruškovim polnilom), zabeljenimi z grumpi (ocvirki) in okrašenimi z rezinami kuhanih suhih hrušk. Sledila je okusna glavna jed, nabulana prata, flike in rpičov zos (telečja rulada z ročno izdelanimi testeninami in krompirjevo omako), pospremljena z »repinclovo solato z jajco« (solata iz motovilca, jajcem in bučnim oljem). Na koncu pa smo se posladkali še s skoraj pozabljeno koroško sladico »edavo torto s prajzlperom in češplni« (ajdova torta z brusničnim namazom in slivami).

Marijan Štrikar, zelo dejaven član kulinarične sekcije »Koroška kuharija«, je kot popolno presenečenje izvedel odličen humoristično nastop v koroškem narečju, ko je z dovtipi opisoval svoje življenje od rosnih let naprej. Svoj prisrčen nastop je zaključil s prešerno glasbo svojih prijateljev in požel velik aplavz.

Vodja sekcije Koroška kuharija in foto
Doroteja Omahen

Nedelja, 12. marca 1017
Koroška je spet pela

Le dan po zelo uspelem 24. Koroškem večeru s plesom v hotelu Lev se je nekaj članov našega kluba v zgodnjih jutranjih urah pridružilo potnikom, ki imajo iz tega ali drugega razloga radi Koroško. Patnerski Klub koroških Slovencev v Ljubljani je sedaj že tradicionalo skupaj z Društvom prijateljev poti sv. Jakoba organiziral celodnevni izlet, na katerem so bile glavne postaje Baško jezero, Beljak, Bilčov in na koncu Celovec oz. vsakoletni koncert Koroška poje. Tako na Gregorjevo niso peli le ptički, marveč tudi Koroška. Glavno organizacijsko in strokovno delo je opravil predsednik KKS Janez Stergar, delo pa sta mu olajšali muzejska svetnica Mojca Jenko in etnologinja in slavistka Marija Stanonik. Mojca Jenko nam je spregovorila v baročni cerkvi sv. Križa na Peravi na obrobju Beljaka, v katero so zahajali številni znani Slovenci in romarji tudi iz Ziljske doline, o stolni cerkvi sv. Jakoba v Beljaku in po istem svetniku poimenovani cerkvi v Bilčovsu, kjer so ji še posebej prisluhnili člani Društva poti sv. Jakoba. Soustanoviteljica društva Marija Rigler pa je že med vožnjo pripovedovala o svoji štiridnevni poti po gorenjskem kraku Jakobove poti po Sloveniji. Marija Stanonik je na pokopališču v Bilčovsu spregovorila ob grobu duhovnika, etnologa, ravnatelja slovenske gimnazije v Celovcu in vnetega zbiralca ljudskega blaga Pavleta Zablatnika. Poudarila je, da bi bil razvoj slovenske etnologije precej drugačen, če bi Zablatniku uspelo ostati na graški univerzi, kjer bi nadaljeval delo Gregorja Kreka, Matije Murka in Karla Štrekla, a je morda še bolje tako, saj je moral in tudi uspel vse življenje dokazovati slovenstvo na Koroškem. Pozneje je spregovorila tudi o svojih srečanjih s pesnico Milko Hartman, a o njej pozneje.

Bilčovs je eden najtrdnejših slovenskih krajev na Koroškem z močno kulturno tradicijo, a marsikdo ga pozna po gostilni Pri Miklavževih oz. Ogrisih, ki je dala tudi slovenske župane in Ano Blatnik, rojeno Ogris, članico Avstrijskega zveznega sveta in predsednico Socialdemokratskih žena Koroške. Nekaj časa je svet tudi predsedovala, kar je bila četrta najpomembnejša funkcija v državi. Tudi na Dunaju sta bila njena pisarna in delovanje dvojezično. Pri Miklavžu smo se okrepčali z golaževo župo (radi bi imeli "čišavo" kislo, a ni šlo), nato pa se odpeljali do Doma glasbe v Celovcu, kjer Krščanska kulturna zveza drugo nedeljo v marcu priredi tradicionalni koncer Koroška poje.

Letošnji izbor najboljših pevcev s Koroške in tudi Slovenije je imel skupno nit: rojstvo in smrt "pesnice libuškega puola" Milke Hartman (1902–1997). Napisala je nešteto ljubezenskih, domoljubnih in socialnih pesmi. Zelo veliko jih je uglasbenih, zato je imel železnokapelski župnik Polde Zunder skupaj s Krščansko kulturno zvezo pri zasnovi sporeda težko delo. A delo so gotovo olajšali Milkini mlajši sorodniki, ki so potrdili pesniško in glasbeno nadarjenost rodbine Hartman. (Spomnimo, da je Milkin brat Foltej usatnovil pevski zbor celo v taborišču!) Mladi pianistka Vera in violinistka Eva Hartmann sta vso prireditev spremljali na svojih glasbilih. prav tako štiri mlade sestre Hartmann'ce s sodobnimi priredbami pesmi svoje pratete bogatijo glasbeno in pevsko tradicijo na Koroškem. Tudi Mešani pevski zbor Valentin Polanšek, ki je bil med izbranimi za koncert, od leta 1993 vodi Božo Hartmann. Vsi nastopajoči (MoPZ Kralj Matjaž iz Milkinega rojstnega kraja Libuč, ki je bil leta 2014 na tekmovanju ORF - Zbor leta 2014 izbran kot najboljši, dekliška skupina Bodeča neža z Vrha sv. Mihaela v Italiji, Kvartet MundART, ki oživlja ljudsko pesem pri Gospe sveti, Komorni zbor Ave iz Ljubljane, Mešani pevski zbor PD Sele in Mešani pevski zbor Bilka iz Bilčovsa) so v svoj repertoar uvrstili vsaj eno pesem Milke Hartman, še več pa smo jih slišali iz ust recitatorjev igralske skupine Zarja iz Železne Kaple.

Vrh je koncert dosegel s krstno izvedbo skladbe za mešani zbor, orkester in soliste po besedilu To bo moja pesem pela Milke Hartman ter priredbi in pod vodstvom Romana Verdela. Oder dokaj velike koncertne hiše, ki je bila povsem polna, je bil kar premajhen za toliko izvajalcev, saj so se članom MePZ PD Sele in MePZ Bilka pridružili še člani Slovenske filharmonije in solista Mario Podrečnik in Irina Lipinsky. Takšna doživetja v tej koncertni dvorani zagotovo niso vsak dan in izvajalci so morali

zadnji del še ponoviti. Verzi Milke Hartman: "O rodni brat, rodna sestra, / vodi me po lepi poti, / ob tvoji grem dobroti / svetlejšim dnem naproti." so zaživeli v slogu velikih del. Čestitke!

Koncerta se je udeležil tudi predsednik Slovenije Borut Pahor, ki se je po srečanju s predstavniki manjšin sestal še s koroškim deželnim glavarjem Petrom Kaiserjem. Govorila sta o vsekakor spornem predlogu deželne ustave, v kateri slovenščina ne bi bila niti omenjena kot deželni jezik. Pahor je predstavnikom manjšine povedal, da predlog ni sprejemljiv, a verjame v dialog. Omenil je tudi ustavne obveznosti Slovenije do manjši in mednarodne pravice Slovencev na Koroškem, a tudi, da sta s Keiserjem končala pogovor z ugotovitvijo, da je "strateški interes Slovenije in Avstrije, da smo dobri sosedje in da v prid obeh skupnosti rešujemo vsa sporna vprašanja".

Škoda, da tudi glavar Peter Keiser ni bil na koncertu!

Milan Vogel
Foto Doroteja Omahen

Torek, 4. aprila, četrtek, 6. aprila, sobota, 12. aprila, in torek, 25. aprila 2017

Petnajsti koroški kulturni dnevi v Ljubljani

V slovenski javnosti se vse manj zavedamo, kaj je za Slovence na Koroškem pomenila plebiscitarna odločitev 10. oktobra 1920, po kateri so kraji z večinskim slovenskim prebivalstvom južno od Drave pripadli Avstriji. Številni slovenski izobraženci so bili prisiljeni pobegniti v Jugoslavijo, prav tako se je morala pred nemškim nasiljem na Prevalje umakniti Mohorjeva družba. Danes je sicer veliko bolje, a nova koroška deželna ustava slovenščine kot uradnega jezika na priznava, pa tudi prelepljeni slovenski napisi v zadnjih dneh na krajevnih tablah v Železni Kapli in še kje ne pomenijo nič dobrega. Leta 1929 je bil ustanovljen Klub koroških Slovencev, ki še danes skrbi za živo navzočnost koroške slovenske kulture v Sloveniji, leta 1992 je nastalo še Društvo avstrijsko-slovenskega prijateljstva, pridružuje pa se jima še Klub Koroščev Ljubljana, katerega člani se redno udeležujemo teh dogodkov.

V času pred osamosvojitvijo so v Cankarjevem domu nekaj let prirejali skupne revialne nastope zamejskih Slovencev, zadnja leta pa so se obdržali le Koroški kulturni dnevi. Če začnemo na koncu, naj povemo, da so se končali tam, kjer so se v začetku aprila tudi začeli: v Narodnem muzeju Slovenije na Metelkovi. Končali so se z literarno-glasbenim večerom Trivium gre na pot v spomin na pisatelja in prevajalca številnih slovenskih avtorjev v nemščino Fabijana Hafnerja. Ves čas je bil tam na ogled cikel petindvajsetih slik akademskega slikarja Karla Vovka (r. 1958) z naslovom Satkula, v katerem s svojo družbenopolitično občutljivostjo v likovni podobi interpretira različne vrste nasilja, ki se dogaja lužiškosrbski manjšini v Nemčiji, čeprav ima formalno, tako kot koroški Slovenci, zagotovljene vse zakonske pravice.

Vmes pa so se zgodili še trije kukturni dogodki, med katerimi gotovo izstopa skupni koncert Koroška pesem prek meja, ki je povsem napolnil Linhartovo dvorano Cankarjevega doma. Ob evforičnem navdušenju se je končal s skupnim petjem "himne" Koroških Slovencev Rož, Podjuna, Zila, ki so jo zapeli Kvintet bratov Smrtnik z Obirja, Slovenski oktet in večkrat v Avstriji nagrajeni Mešani pevski zbor Danica iz Št. Primoža.

Poleg lutkovne igre Knjiga o džungli, ki jo je v Miniteatru izvedlo enajst mladih igralcev Lutkovne skupine SPD Srce iz Doberle vasi, je bil pomemben dogodek še predstavitev šestih publikacij, ki govorijo o čezmejnem projektu Slovenščina v družini, živem narečnem besednjaku slovenskega govora v zgornjem Rožu, o nekaterih novih pogledih na misijonarja Ireneja Friderika Barago, popotnik po Zilji in katalog etnološke zbirke na Drabosnjakovih Kostanjah

Milan Vogel
Foto Vito Tofaj

Vida Slivniker

Torek, 4. aprila - sobota, 8. aprila
Teden koroške kulinarike v Hotelu Lev

Na naše veliko veselje so aprila 2016 Ljubljančani v restavraciji enega najboljših ljubljanskih hotelov, v Hotelu Lev, imeli priložnost ves teden spoznavati koroško kulinariko. Ob tesnem sodelovanju glavnega kuharja in vodje kuhinje hotela Lev, gospoda Uroša Hribernika, in kulinarične sekcije KKL Koroška kuharija je bilo ponujeno poleg pozdravnih bogato obloženih srčkov iz koroškega kruha in rpičeve župe s povojčkom še mažerli, pa bučni zos, črna redkev v solati z repinclem, jajcem in ocvirki. Poleg tega mauželjni in kruhov hren, pa kisla telečja pečenka, ajdovi žlikrofi in regrat z ocvirki. Za sladico so jedci izbirali med ajdovimi in orehovimi štruklji in zanimivimi pečenimi japkami na koroški način (v mleku in medu) s suhimi hruškami.

Na osnovi tega dogajanja je nastal čudovit dvostranski članek v reviji Zarja s krasnimi fotografijami naše skromne a izvirne koroške kulinarike.

Tekst in foto: Doroteja Omahen

Ponedeljek, 24. aprila 2017
Razstava Rožni svet Vide Slivniker

Že skoraj štiri desetletja Vida Slivniker slika, nekaj let pa je sodelovala tudi pri različnih drugih likovnih projektih: od opreme pesniških zbirk do pripredlog za izdelavo dekorativnega blaga. Pravi fetiš vseh njenih umetniških ambicij pa ostaja prav dvodimenzionalna, snovna podoba. Ta skozi stoletja preizkušeni sublimirani objekt ostaja izhodišče njenih umetniških raziskovanj. Kot izrazita koloristka pri svojem delu izhaja iz poetičnega doživljanja narave. Svoje ustvarjanje gradi na dediščini domače tradicije z barvo in svetlobo ter subtilno izrabo lazur in odtenkov. Bistveni segment njenega ustvarjanja so slike tihožitij in imaginiranih portretov, ki se v zadnjem času napajajo iz realnega vizualnega repertoarja. Pri njenih slikah je še vedno poudarjeno vse tisto, kar je tradicionalno značilno za modernistično sliko. Spontanost in impulzivnost, slikarkin dotik platna, njen odnos do površine in slikovnega formata. Njene slike niso nikoli prišle pod vpliv množičnih medijev, vseskozi ohranjajo intimen nagovor. Danes slikarka po eni strani raziskuje tako vprašanje jaza v današnjem svetu, kjer vlada vsebolj samoumevni materializem, po drugi strani pa se v likovnem smislu od njega oddaljuje, ga zanika in odpira nova vprašanja ter vzpostavlja sozvočje z dojemanjem lastnega intimnega sveta in s svojo značilno harmonično estetiko ...

Tuhožitja Vide Slivniker nikoli niso bila klasična, tudi najnovejša niso, čeprav so bolj berljiva in tudi vse bolj realistični ženski liki niso naslikani po živih modelih. Prav tako ne gre za odslikavanje spomina, ampak se vzpostavlja dialektika med nečim, kar je slikarko v preteklosti že zaznamovalo, in med njenim sedanjim dojemanjem tega. Gre za spogledovanje in interpretacijo doživetega prek jasno naslikanih objektov, včasih tudi subjektov, ki se povezujejo v svojevrstno zgodbo. Ves slikarski opus kaže, da so rože za slikarko lirika, eteričnost, sla, strast, harmonija, otožnost, ljubezen, ravnovesje, minljivost. Vanj je ujet vsak cvet, ves svet. Minljivost vsega se v njenih likovnih stvaritvah kaže v obrisih in silhuetnih likih, v harmoničnem sozvočju barv, svetlobe in v ritmu spontanih potez, prekritih s pajčevinasto belino. Kot bi se vse njene slike, prekrite s hrepenenjsko tančico sanj, zlile v eno. Kot bi - vrtnarka tišine, ki v svetu rož išče svoj jaz - vse življenje slikala le eno podobo, rože in sebe sredi tega rožnatega sveta.

Odlomki iz besedila Tatjane Pregelj Kobe v katalogu razstave na Inštitutu Jožef Stefan v Ljubljani

Foto: Osebni arhiv Vide Slivniker

Sreda, 3. maja 2017

18. Koroška kuharija
Koroško-japonsko kulinarično druženje

Člana KKL Jasna in Silvo sta nas udeležence Koroške kuharije ljubeznivo povabila na svoj prelep dom, ki stoji na zelo mikavni lokaciji sredi otoka, za kar smo jima zelo hvaležni. Silvo nas je še popeljal k sosedu na ogled obnovljene muzejske žage veneciank, ki jo je lastnik za nas spravil v pogon in zakuril v črni kuhinji, da je bilo videti vse avtentično ter nas ob razlagi še postregel.

V moderni kuhinji in na prostrani terasi smo izpeljali 18. Koroško kuharijo, tokrat japonsko obarvano. Zopet smo ustvarili več kot odlično atmosfero in smo se ob kuhanju družili skoraj sedem ur, ki so hitro minile. Vse pijače in tudi pripravljena hrana je bila odličnega okusa in videza ter zanimiva kombinacija koroške in japonske kulinarike.

Zbirali smo se ob penini in se vnaprej veselili druženja, kuhanja in občudovali okolico ter se močno priporočali onemu zgoraj, da nas dež ne poškropi, kar je bilo tudi uslišano. Ob dobrodošlici smo na tradicionalnih srčkih koroškega kruha primerjali japonski skutni namaz s fermentirano japonsko zelenjavo in koroški skutni namaz. Riževo pijačo sake smo primerjali s koroškim moštom, japonske ajdove rezance pa z malo širšimi koroškimi ajdovimi rezanci, kajti Japonci tudi radi jedo ajdo. Našim koroškim »kvočevim nudlnom« so v osnovi podobni japonski testeni žepki – gyosa. Presenetljivo je, da pogosto kuhamo nekako podobno, razlike so seveda v detajlih in kajpada v krajevno pogojenih surovinah.

K avtentičnosti in ekskluzivnosti našega dogodka sta prispevala gospa EiEi Soe in prof. dr. Ivan Kreft, ki sta dobra poznavalca Japonske in tamkajšnjih navad in kulinarike ter sta z nami delila njuno bogato vedenje in znanje. Še prav posebno gospa EiEi, ki je nasploh »dušo dala« in nas učila pripravljati japonske jedi.

Kakšen jedilnik smo imeli?

Za predjed smo ob japonsko obloženih tradicionalnih srčkih pravega rženega koroškega kruha srkali sake, pijačo iz riževe osnove, ki se, kot pravijo, kot svila preliva v ustih. Predjed »restane murke« je bila čisto koroška in smo bili ponovno prijetno presenečeni nad tem, kako enostavne za kuho so stare koroške jedi, a hkrati zelo okusne. Seveda je bil spremljevalec te jedi pravi koroški mošt. Sledili sta že omenjeni glavni japonski jedi – hladni ajdovi japonski rezanci in japonski testeni žepki – gyosa. Kulinarični dogodek smo zaključili z dvema zelo poznanima japonskima sladicama: »soba boro«- japonskimi ajdovimi keksi iz Kjota, in »mochi«, japonsko želatinasto sladico z okusom zelenega čaja. Oboje smo poplaknili s skodelico japonskega praženega zelenega čaja, in sicer ob razlagi priprave čaja gospe EiEi Soe. Odlično kavo smo čisto na koncu pili kar po naše.

Idejo o primerjalnem kuhanju koroške in japonske hrane sem dobila že na 13. Koroški kuhariji, ko nam je profesor dr. Ivan Kreft v svojem predavanju razlagal o ajdi in Japoncih.

Čudovit dopust, ki sem ga pred kratkim preživela v deželi vzhajajočega sonca, ko sem ves čas jedla le japonsko pripravljeno hrano, pa je namero še poglobil in zadovoljna sem, da smo kuharijo tako uspešno izpeljali.

Kako odlično, da je Darja Kotnik pred leti prišla na idejo kuhanja koroških jedi in organizirala kar pet srečanj, sicer teh čudovitih druženj ob koroškem kuhanju verjetno ne bi doživljali.

Tekst in foto: Doroteja Omahen

Petek 9. in sobota 10. junija 2017
Planinski izlet: Notranjska — Kras

V petek se nas je zbralo petnajst članov Kluba Koroščev Ljubljana na parkirišču Hale Tivoli v Ljubljani. Okrog 8. ure smo se odpeljali proti Postojni, kjer smo si ogledali okolico Predjamskega gradu, ki je le 9 km oddaljen od Postojnske jame. Slikovit, mogočen, izzivalen, skrivnosten in neosvojljiv visoko v skali kraljuje že dobrih 800 let. V Guinnesovo knjigo rekordov je vpisan kot največji jamski grad na svetu.

Kraški svet pod gradom s svojim jamskim sistemom je bil odlično zaledje. V njem je skrivni rov, ki vodi na svobodo, vir pitne vode, dodatno skrivališče in prostor za shranjevanje hrane. Pač za vse, kar se je med obleganjem izkazalo za nepogrešljivo, dragoceno in bistveno. Vse to in še veliko več nam je predstavil naš član Mitja, ki nas je pričakal pod mogočno predjamsko lipo.

Od tam smo nadaljevali pot do Eko muzeja pivških presihajočih jezer. Spoznali smo zgodbo o vodi na kraškem svetu Zgornje Pivke. Predstavitve posameznih jezer vključujejo tudi življenje domačinov v tej pokrajini, kjer je enkrat preveč, drugič pa premalo vode. Makete najpomembnejših življenjskih okolij – mokrih in suhih travnikov, grmičev, gozdov in jam. Spoznali smo pestrost rastlinskega in živalskega sveta v Pivški kotlini.

Na kmetiji Pri Andrejevih v bližini Pivke smo se okrepčali z dobro enolončnico in sladico. Zelo prijazni gostitelji se od nas kar niso in niso mogli posloviti.

Škocjanske jame smo si z Mitjo seveda po planinsko ogledali kar s hriba.

Okrog 16.00 ure smo prispeli v Divačo do Škrateljnove hiše – Muzeja slovenskih filmskih igralcev. V njej je tudi stalna razstava, posvečena prvi slovenski filmski zvezdi Iti Rini, rojeni v Divači, ki je v tridesetih letih prejšnjega stoletja zaslovela po Evropi, svetu in naši širši domovini Jugoslaviji. Leta 1997, ob 90-letnici njenega rojstva, je Slovenska kinoteka v sodelovanju z občino Divača in Zavodom za spomeniško varstvo Nova Gorica poskrbela za obnovo Škrateljnove hiše.

V Lipici smo se osvežili z napitki in kavico, potem pa smo se odpravili nazaj v Postojno (seveda najprej na železniško postajo po našega Edija) in nato na zasluženo večerjo na Smrekarjevo domačijo v Grobišče. Po večerji je Bernarda poskrbela za glasbo, mi vsi pa za dobro razpoloženje in rajanje pozno v noč.

Po bogatem zajtrku smo se ob 9.00 uri napotili proti obali in se peš sprehodili po Napoleonovi cesti. Tu smo ob vonju morja in borovcev uživali ob izjemno lepem razgledu na tržaško obalo. Cesto so odprle Napoleonove čete, ko so 27. marca 1797 dosegle Trst. Projektni inženir Vincent je leta 1821 določil traso ceste. Začela naj bi se na Proseku in povezala naj bi kraško planoto s Trstom. Ker je bil projekt predrag, so ga le delno uresničili. Še zdaj pa je asfaltiranih le prvih 200 metrov pred vstopom v gozd.

V bližini Trsta leži grad Miramar, ki je bil naša naslednja postojanka. Zgraditi ga je dal Maksimiljan Habsburški v letih 1856 in 1860. Sam frontni pogled na grad odkrije vso lepoto in kvaliteto gradnje tistega časa in vsak balkon in okno je poglavje zase.

V čudovitem parku pred gradom je veliko kipov. Naši izkušeni planinci so se podali tudi proti morju na zasluženo kavico. Nato smo se odpravili na italijanski Kras, v vasico Brišče, kjer smo se na »osmici« okrepčali s hišnimi dobrotami, ki smo jih poplaknili z njihovim vinom.

Ja, od tu pa v Štanjel. Najprej do hotela St. Danijel v Hruševico, k našemu Korošču Miranu in njegovi ženi Nini. Presenetila nas ni samo lepota in smisel opreme hotela ter lepega kraškega vrta, presenečenje za vse je bilo tudi spoznanje, da je naš Drago njegov sorodnik. To smo vsi skupaj ugotovili šele po njunem medsebojnem, prijetnem klepetu.

Pozno kosilo smo imeli na Turistični kmetiji Oru blizu Štanjela malo čez 17.00 uro. To pa še ni bil zaključek izleta, ne. Vrnili smo se nazaj v Štanjel in se peš podali po Ferrarijevem vrtu. Vrt je bil zgrajen po načrtih Maksa Fabianija med obema vojnama kot del vile Ferrari. Posestvo je bilo v lasti tržaškega zdravnika Ferrarija. Želel je zgraditi podeželsko vilo in sanatorij za pljučne bolezni v Štanjelu. Sama ureditev parka je potekala

postopoma med leti 1925 in 1935. Lepa, čudovita lokacija za naše slovo. S pesmijo, ob zvokih kitare (naš Kani), smo po Ferrarijevo zaključili naše druženje in naš planinski izlet.

V Ljubljano smo se vrnili v poznih večernih urah nasmejani in polni lepih vtisov z mislimi, da moramo planinsko druženje kmalu spet ponoviti.

Predsednica Planinske sekcije
Alenka Kresnik

Sobota 10. junija 2017

Sprehod skozi glasbeni teater Vite Mavrič*

Vita Mavrič je v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma imela veliki koncert z gosti ob 30-letnici umetniškega delovanja in izidu novega albuma Sprehod. Na ta oder se vrača dve leti po velikem finalu festivala šansonov La vie en rose. Kakovost glasbenega gledališča je postavila na visoko raven in ga tako uveljavila, da je v številnih različicah postal del našega kulturnega vsakdana.

S Café teatrom, avtorskimi glasbenimi predstavami in šansonom je močno zaznamovala slovensko kulturno dogajanje. Na velikem koncertu z gosti je proslavila tudi izid novega albuma., za katerega pravi, da je enostaven album, skupek njej najljubšega s primesjo novosti, katerih avtor je Jani Kovačič.

Vprašali smo jo, ali ni mogla dolgo zdržali brez šansonjerskega večera v Cankarjevem domu. »Festival La vie en rose ni bil moj osebni večer. Bil je predvsem večer vseh drugih, bila sem njegova umetniška vodja, občinstvo sem zgolj vodila skozi njihove zgodbe. Tokratni koncert je moj prvi samostojni večer v Gallusovi dvorani«.

Ko je začela s Café teatrom in pozneje ustvarila še festival, je bila zelo mlada, pravi. »Mladost ima v sebi vso moč in norost tega sveta. Med drugim se mi takrat ni niti sanjalo, v kaj se spuščam, kaj šele, da bo vse skupaj trajalo dvajset let, da se bo vmes zgodil še festival, pa niti slučajno. Skočila sem na glavo v prazen bazen, jo odnesla z nekaj buškami in preživela.

Izčrpana sem bila predvsem od vloge producenta, razpisov, financ, bilanc, iskanja sponzorjev, prepričevanja raznih medijev, da je vredno vlagati v ta projekt, ga podpirati. Ko sem se odločila, da pod obe blagovni znamki, Café teater in La vie en rose, potegnem črto, sem bila skrajno naveličana borbe z mlini na veter. Napolniti Gallusovo dvorano ni šala, z glasbeno zvrstjo, ki je v vseh pogledih v deficitu, pa še posebej ne. A z leti nam je občinstvo začelo slediti, zato sem mu še danes hvaležna za zaupanje. La vie en rose smo gradili skupaj, z neko čudežno vzajemno energijo. Na te večere imam same lepe spomine. Ozadje vsega skupaj pa je vedno zgodba zase«.

Vita Mavrič je pripravila koncertni večer, ki ni povzetek njenih treh ustvarjalnih desetletij iz preprostega razloga, ker tega ni mogoče stlačiti v en večer. »Odločila sem se za koncept, ki se v osnovi dotakne vsakega od avtorjev, vendar v novih preoblekah in interpretirano z današnjega zornega kota. Sprehodila se bom od Berlina do Pariza, se vmes izgubila med klezmerjem in rusko romanco in se vrnila nazaj, na tla domačega Parnasa. Velik zalogaj, brez ene same ponovitve. Precej utopično«.

V vseh teh letih je v različnih vlogah sodelovala s številnimi umetniki. Mnogi med njimi so njene sorodne duše, na prvem mestu pa je zagotovo pianist Jaka Pucihar. Je ključna oseba njenega delovanja in že 22 let sta v ustvarjalni simbiozi. Je avtor vseh aranžmajev, tako na albumu kot na koncertu, ves glasbeni del pa poteka pod njegovim vodstvom. »Privilegij je imeti ob sebi osebo, kot je Jaka, saj je profesionalec in garač brez primere ter brezpogojno predan glasbi« dodaja Mavričeva.

Dan pred koncertom je povedala: » Obiskovalce želim presenetiti. Lahko rečem le, da bo večer scensko, gibalno, vizualno in glasbeno zelo razgiban. Ne bo običajen koncert, prej glasbena predstava. V posebni interakciji sem z Borisom Benkom iz dueta Silence in s harmo-

nikarjem Janezom Dovčem. Oba zelo cenim in se veselim našega skupnega sodelovanja. Na obisk pride moja prijateljica Clara Moreau, na kratko in meni v veselje. Na odru bo mogoče slišati simfonični orkester, povsem na novo sestavljeno skupino Kompanija Rusalka, s kvartetom Akord bom obudila program klezmerja, kot stalnica večeru pa bo zasedba, ki smo jo na festivalih La vie en rose poimenovali kar Café teater band, v njej pa so Primož Grašič, kitara, Aleš Avbelj, baskitara, Marko Juvan, bobni, in Dejan Vidovič, harmonika, ter kot vodja Jaka Pucihar na klavirju. To bo poseben junijski večer, večer lepe glasbe in zares sijajnih besedil«.

* Besedilo je skrajšana in nekoliko prirejena objava v dnevniku Delo z dne 6. junija 2017

Zdenko Matos
Foto: Osebni arhiv

Sobota, 9. septembra 2017
Diplomatska regata

Tudi letos smo se člani KKL v organizaciji našega predsednika udeležili tokrat že 15. diplomatske regate v Izoli. Udeležencev nas je bilo več kot 500, vključno z več kot 110 diplomati.

Začelo se je posebej veselo, ko smo v naše jadralske vrste na že legendarno jadrnico Metka sprejeli simpatično predstavnico Slovenske turistične organizacije z enakim imenom. Žreb jo je med vsemi prijavljenimi jadrnicami namreč popolnoma naključno določil za jadranje na njeni soimenakinji. Kakšno naključje!

Kljub občasno močnemu dežju smo odjadrali predpisane kroge in se hkrati kot ekipa odlično zabavali. Želodčki so uživali ob doma pripravljenih dobrotah, žejni tudi nismo bili, smeha ni manjkalo. Na koncu nas je pozdravil sonček in nekatere med nami povabil na osvežitev in skok v še toplo morje. Dogodek smo zaključili s slavnostno večerjo.

Zahvaljujemo se predsedniku za še eno nepozabno druženje in se že veselimo naslednjega.

Jasna Rozman Marčič

Nedelja, 24. september 2017
19. koroška kuharija
Piknik po koroško v Beli krajini

Naravnost čudovit je bil naš prostor ob mlinu na reki Kolpi pri Vinici, za katerega se imamo zahvaliti Ediju Kopušarju in veliki gostoljubnosti gostitelja Nikole, Edijevega prijatelja. Tudi vreme nam je kljub slabši napovedi dobro služilo.

Na poti smo se osvežili s kavo v bistroju Ulčar v Ribnici, da bi občudovali več stoletij staro trto, bogato obloženo z grozdjem, ki je čakala na slavnostno trgatev.

V okviru 19. Koroške kuharije je Drago Kompan v celoti skrbel za naš udoben prevoz ter strokovno peko mesa, uležanega v treh različnih oljno-moštnih marinadah s koroškimi zelišči. Posebna zasluga Silva Marčiča je bila pridobitev Mercatorjevega bona za nabavo surovin, iz katerih je nastala odlična »košta«, ki smo jo vsi udeleženci kuhali z neverjetno vnemo po zanimivih, a enostavnih receptih naših koroških mam in babic in bili z rezultatom zelo zadovoljni. Tudi kupica originalnega koroškega mošta, ki nam ga je podarila Bernarda Lasan, se je prilegla.

Po zaslugi prav vseh smo se zopet resnično zabavali in celo peli koroške pesmi. Pa spremljevalni program smo tudi izpolnili, saj smo igrali badminton in ob vabilu bolj v šali napovedano plavanje v hladni Kolpi je bilo tudi uresničeno – junak dneva je bil Silvo Marčič.

Tekst in foto Doroteja Omahen

Drago Rudel, Foto: Osebni arhiv

Torek, 26. septembra 2017
Pomoč bolnikom na daljavo

Koroški strokovnjaki za telemedicino na 17. festivalu za 3. življenjsko obdobje v Cankarjevem domu v Ljubljani

Festival za 3. življenjsko obdobje (www.f3zo.si) vsako leto pripravi množico prireditev, med katerimi so tudi strokovni posveti, ki se jih udeležijo strokovnjaki in laična javnost. Šestidvajsetega septembra 2017 so koroški strokovnjaki za telemedicino, ki delujejo v Centru za zdravje na daljavo CEZAR v Splošni bolnišnici Slovenj Gradec, organizirali okroglo mizo z naslovom »Storitve za zdravje na daljavo - pogled bolnika in zdravnika«. Sodelovali so: prim. Cirila Slemenik-Pušnik, dr. med. spec. kardiolog (SB Slovenj Gradec), mag. Stanislav Pušnik, dr. med., spec. (ZD Ravne), mag. Gregor Cuzak (Trokot d.o.o., Ljubljana), dr. Drago Rudel (MKS d.o.o., Ljubljana) ter kot uporabnik telemedicinske storitve g. Franc Rudel z Raven na Koroškem. Okroglo mizo je moderiral g. Primož Cimerman, soustanovitelj spletnega foruma za zdravje Med.Over.Net.

Sprejemanje storitev za zdravje na daljavo s strani bolnikov in zdravstvenih delavcev je eden od temeljnih pogojev za doseganje pričakovanih koristi. V Splošni bolnišnici Slovenj Gradec bolniki s srčnim popuščanjem in/ali sladkorno boleznijo že štiri leta prejemajo telemedicinsko (TM) podporo pri njihovem samozdravljenju v domačem okolju. Center za zdravje na daljavo CEZAR v SB-SG je prvi in edini v Sloveniji, ki izvaja TM storitve v podporo bolnikom na domu in opravlja pionirsko delo. Center je rezultat evropskega projekta UNITED4HEALTH, v katerega so bili vključeni SB-SG, ZD Ravne in podjetje MKS d.o.o., Ljubljana. Na okrogli mizi so panelisti predstavili izkušnje in zadovoljstvo uporabnikov te storitve, to je bolnikov in zdravstvenih delavcev.

V Sloveniji se veliko pogovarjamo, kako bi take storitve potrebovali, imeli smo že serijo okroglih miz na F3ŽO o različnih vidikih storitev za zdravje na daljavo.

Dr. Rudel je predstavil izhodišče, model in način izvajanja TM storitve ter statistiko štiriletnega izvajanja storitve. TM storitev so nudili že 150 bolnikom s kroničnim srčnim popuščanjem in 400 bolnikom s sladkorno boleznijo tip 2. Po koncu evropskega projekta UNITED4HEALTH center CEZAR še vedno nudi podporo okoli 100 kroničnim bolnikom na domu. Bolniki so posredovali že prek 407.000 meritev krvnega tlaka, srčne frekvence, telesne teže, zasičenosti krvi s kisikom in krvnega sladkorja, opravljenih v domačem okolju. Od uspešnega izvajanja TM storitev si lahko veliko obetajo različni deležniki: bolniki, zdravstveni delavci, zdravstveni sistem, zdravstvena blagajna, slovenska družba in tudi slovenska industrija.

Prim. Cirila Slemenik-Pušnik je predstavila bolezen srčnega popuščanja, njeno razširjenost in posledice, ki jih povzroča bolnikom in zdravstvenemu sistemu. Izredno visoke stroške zdravljenja, posebej stroške hospitalizacij, je mogoče z uporabo TM storitev bistveno znižati, kar so pokazali v projektu UNITED4HEALTH, kjer so pri bolnikih s KSP dosegli 76 % znižanje števila ležalnih dni in 70 % znižanje števila hospitalizacij. Bistveno so izboljšali tudi klinične indikatorje stanja bolezni. Tudi pri bolnikih s sladkorno boleznijo so bili rezultati v projektu UNITED4HEALTH izjemni, kar so pokazale analize stanja pri 350 bolnikih, ki so bili vsaj leto dni vključeni v TM spremljanje.

TM zbrani podatki in na njih opravljena on-line analiza so v veliko pomoč pri načrtovanju terapije bolnikov. TM je postala v slovenjegraški bolnišnici del rednega procesa spremljanja kroničnih bolnikov s srčnim popuščanjem in/ali sladkorno boleznijo. Zdravniku omogoča, da na daljavo spremlja bolnikovo zdravstveno stanje in se odzove na spremembe. Zaradi sprotnega prilagajanja terapije imajo največ koristi prav bolniki. Po mnenju prim. Cirile Slemenik-Pušnik telemedicinska storitev, v nasprotju s pričakovanji, še bolj povezuje bolnike in zdravstvene delavce, saj so v pogostejših stikih kot pri tradicionalnem zdravljenju. Zdravstveni delavci kličejo bolnike na dom, ko je to potrebno.

Mag. Stanislav Pušnik je najprej spregovoril o sprejemanju TM storitev pri bolnikih. V okviru UNITED4HEALTH so sodelavci CEZAR izvedli anketo med prejemniki njihovih stori-

tev. Zbrali so 330 mnenj uporabnikov, ki so zadovoljstvo s TMK storitvami ocenili s 4,3 točke na lestvici 1-5. Mag. Stanislav Pušnik je poudaril pomen sodelovanja bolnikov in zdravstvenih delavcev na primarnem nivoju zdravstva.

G. Franc Rudel, uporabnik TM storitve Centra CEZAR, je predstavil svojo osebno izkušnjo pri uporabi TM storitve. Ocenil jo je kot zelo koristno zaradi odzivnosti in sodelovanja z zdravstvenimi delavci. TM storitev, kot jo ponuja center CEZAR, bi priporočil tudi drugim bolnikom. Po njegovem mnenju bi morali, da bi bila storitev dostopna več bolnikom, izvajati več promocije v medijih in med bolniki.

Sodelavci Centra CEZAR so za svoje delo v letu 2017 prejeli Zlato priznanje GZS Koroške, nacionalno srebrno priznanje GZS za inovativnost ter bili nominiranci za nagrado Dobra praksa pri reviji Medicina danes 2016.

Drago Rudel

Četrtek, 5. oktobra

Uživali smo ob klarinetu in klavirju, pa tudi ob besedi

Uživali smo ob klarinetu in klavirju, pa tudi ob besedi

Jesenska srečanja našega kluba v kavarni Kava-čaj pri Slamiču smo začeli z uživanjem. Med nami sta bila pianistka Tatjana Kaučič in klarinetist Dušan Sodja, ki delujeta pod imenom Duo Claripiano, sta pa tudi življenjska sopotnika. V dvoje nastopata od leta 1994, zaposlena pa sta v Slovenski filharmoniji. Oba sta diplomirala na ljubljanski Akademiji za glasbo in magistrirala na Univerzi Mozarteum v Salzburgu. Za seboj imata že številne koncerte od Los Angelesa do Armenije.

Povod za gostovanje je bila njuna nedavna predstavitev CD V objemu dvojine. Slovenska ljudska glasba v koncertni preobleki v Mestnem muzeju je očitno predsednika našega kluba Janka Araha tako navdušila, da ju je povabil na srečanje in se z njima tudi zelo zanimivo pogovarjal. Žal nas je bilo poslušalcev besede in glasbe bolj malo! Njuna glasba pa me spremlja tudi med pisanjem tega zapisa.

Zvočni album V objemu dvojine je nastal v sodelovanju s Prvim programom Radia Slovenija in izšel pri Založbi kaset in plošč RTV. Mag. Simona Moličnik, ki je urednica že desetletja zelo poslušane oddaje Naša zemlja v pesmi in besedi, je zapisala, da je ta projekt "del širšega celovitega projekta Dua Claripiano. Ta v svet globalne komorne glasbe prinaša svežo, sodobno in hkrati raznovrstno literaturo z motivičnimi drobci slovenskega narodovega blaga kot zavidljivih zvočnih posebnosti. Je celota, ki se poklanja iskreni preprostosti slovenske motivike, jo dviga na visoko umetniško raven in ostaja v prostoru estetike izobraženega okusa." Morda tudi na tem temelji zapis Julije Heinen v ameriškem The Clarinet Magazine, da je "igra Dušana Sodje in Tatjane Kaučič čarobna. Velika raznovrstnost tonskih barv s strani obeh instrumentov skupaj s pretanjeno niansiranim fraziranjem sta posledica izjemnega sodelovanja... Gre za enega najodličnejših duetov, s katerim sem se sploh kdaj srečala."

Zgoščenka, skupno peta, je nastala po njunem povabilu slovenskim skladateljem več generacij, naj napišejo skladbe z napevi ljudske tematike za klavir in klarinet za nastopanje na koncertnih odrih, saj sta izvajalca kot ambasadorja slovenske glasbe čutila veliko luknjo v možnosti za izvajanje slovenske glasbe na številnih koncertih po svetu. Odzvalo se jih je osem in to glasbeno zgodbo so pomagali pisati Andrej Makor (r. 1987) s tristavčno lirično skladbo Histria et amor, Tomaž Habe (r. 1947) z idilično skladbo Zeleno, ki te ljubim zeleno, Katarina Pustinek Rakar (r. 1979) s Koroški posvečeno skladbo Venec treh dolin, Janija Goloba (r. 1949) so navdihnile Tri prekmurske ljudske pesmi za klarinet in klavir, Petra Šavlija (r. 1961) je za skladbo Oj, deklica, povej mi to, navdušila ljubezenska pesem iz Zatolmina, tudi Tadeja Vulc je vir našla v ljubesenskih pesmih Oblaki so rudeči in Petelinček je

zapieu, ena najbolj znanih legendarnih pesmi Marija in brodnik oz. Marija z Ogrskega gre je pritegnila skladatelja Andreja Missona (r. 1960), k belokranjski ljudski pesniški tradiciji pa se je zatekla tudi Helena Vidic (r. 1987) za svojo skladbo Kresna.

V iskrenem in iskrivem pogovoru z Jankom Arahom sta Tatjana in Dušan spregovorila o tem, kakšne so njune glasbene korenine, kako sta se spoznala in začela sodelovati in živeti, kako močno povezuje glasba, kako prenašati slovenski duh v svet (Tatjana je šele v tujini spoznala, kaj pomeni biti Slovenec, Dušan pa je prepričan, da smo Slovenci glasbeno zelo močni in da pride na dva milijona Slovencev veliko več skladateljev kot drugje po svetu). Največja nagrada za oba je pozitivna kritika kompetentnega kritika, ki ga prepričaš samo z glasbo, ne z osebnim poznanstvom. Ena takih je bila gotovo objavljena na Tiym Peyne - BBC Musick: "Ves recital sta bila izvajalca bleščeče nenarejena, kar kaže na njuno pristno strast do glasbe."

Milan Vogel
Foto Doroteja Omahen

Četrtek, 9. novembra 2017
Premišljevali smo o Kataloniji

Osamosvojitveno dogajanje v španski Kataloniji je že več mesecev ena osrednjih tem v evropski in še posebej slovenski politiki, saj naj bi bila slovenska pot do samostojnosti Kataloncem nekakšen zgled. Povabilo našega kluba našemu članu in hkrati tudi predsedniku partnerskega Kluba koroških Slovencev v Ljubljani Janezu Stergarju, naj pripravi uvod za pogovor o tej temi, je bila zelo pravšnja, saj se Stergar, diplomirani zgodovinar in geograf ter absolvent študija sociologije, vse življenje ukvarja s proučevanjem manjšin (od 1972 do 2013 je bil zaposlen kot raziskovalec, od 1994 pa kot strokovni svetnik na Inštitutu za narodnostna vprašanja v Ljubljani). Preučuje predsem novejšo zgodovino koroških Slovencev in slovensko-avstrijske odnose, zgodovino proučevanja manjšin v Sloveniji in še marsikaj. Je dolgoletni član in sedaj podpredsednik Slovenske matice, od letošnjega marca pa tudi član upravnega odbora slovenskega PEN. Med drugimi funkcijami je ostal v spominu kot sindikalist in med osamosvajanjem leta 1991 kot predsednik Odbora za varstvo in vrnitev vojakov iz jugoslovanske vojske.

Stergar je svoje razmišljanje naslovil s Premišljevanje o Kataloniji kot parafrazo na znameniti esej Edvarda Kocbeka Premišljevanje o Španiji, objavljenem leta 1937 v reviji Dom in svet. Z njim je želel reagirati na tendenciozno pisanje klerikalnih časopisov o španski državljanski vojni in doživel hude napade katoliške cerkve. Peter Kovačič je v svojih Prispevkih za novejšo zgodovini zapisal: "Kocbekovo Premišljevanje je bilo osrednja kristalizacijska točka, ki je povzročila dokončen razkol katoliškega tabora, pa tudi omogočila prebuditev levih političnih sil za skupen boj. Kristalizacijska točka pa je postalo predvsem zaradi militantnega odziva desnega katoliškega bloka, saj bi samo po sebi imelo le težo uravnotežujočega prikaza razmer v Španiji, ki jih je klerikalni tisk enostransko prikazoval. To pa kaže, kako so politične strasti na Slovenskem že nekaj let pred vojno dosegle vrelišče in možnosti za dialog in demokratični kompromis, ki bi Slovence poenotil v narodnoobrambni drži, ni bilo več."

V vabilu za tokratno okroglo mizo pa preberemo: "Ko je Edvard Kocbek objavil svoj znameniti esej Premišljevanje o Španiji, je državljanska vojna na Iberskem polotoku že zahtevala prek 200.000 žrtev, posebej veliko tudi v Kataloniji in Baskiji. Po osmih desetletjih burno dogajanje v Kataloniji kot dosedanji avtonomni pokrajini Kraljevine Španije in hkrati kot nespregledljivem delu Evropske unije ne le opravičuje, ampak zahteva pravočasno, primerno veliko zanimanje ter zaskrbljenost evropske javnosti, torej 'premišljevanje o Kataloniji'. Velik del katalonskega naroda, vsaj trikrat številčnejšega od slovenskega, se namreč navdihuje ter zgleduje po slovenskem modelu družbene demokratizacije in državne osamosvojitve pred četrt stoletja. To nas še posebej opravičuje, da tudi v Klubu Koroščev Ljubljana kot delu sloven-

Foto Vida Slivniker

ske civilne družbe poskusimo odgovoriti na vprašanja o podobnostih in razlikah v zgodovini, sedanjosti in prihodnosti Kataloncev in Slovencev."

Janez Stergar je s pomočjo številnih javno dostopnih informacij, pomembnih (in tudi manj pomembnih) izjav evropskih in slovenskih politikov podal veliko izhodišč za razmišljanje in sklepanje. Za Kocbeka je prepričan, da je bil njegov namen opozoriti obe strani na rdeči in črni teror, obsoditi fašizem in jasno povedati, da je bila španska državljanska vojna predigra za drugo svetovno vojno. Je pa razlika med tedanjo Španijo in današnjo Katalonijo v tem, da je takratna levica na volitvah dobila večino, v Kataloniji pa je na referendumu za osamosvojitev glasovalo le štirideset odstokov volilcev. Torej, med njimi ni bilo takšne enotnost, kot na referendumu v Sloveniji (danes take podpore ne bi bilo, je bilo slišati pripombo). Opozoril je na hud pritisk španske diplomacije na evropske politike, tudi na naše, ki se nikakor niso izkazali. Še posebej negativno je izstopal predsednik Evropske komisije Jean-Claude Juncker, ki je Kataloncem odrekel status manjšine, sam pa prihaja iz malošteVilčne države z več manjšinami.

Da sklicevanje na špansko ustavo ne zdrži presoje, je opozorila Metka Arah, ki se je kot pravnica sklicevala na strokovnjaka za ustavno pravo Andraža Terška, ki opozarja, da v primeru Slovenje ni bilo vprašanje, ali je bilo to legitimno in legalno, v primeru Katalonije pa to je. Vendar je pravica ljudi do samoodločbe nad državo in država mora to dopustiti brez nasila. Španska vlada pa je referendum preprečevala z nasiljem na vse mogoče načine in ni natančno znano, koliko glasovnic je zaplenila in koliko ljudi se referenduma ni moglo udeležiti. Ljudje pa morajo imeti pravico do mirnega izražanja svoje volje. Usoda Katalonije je usoda Evropske unije, je pristavil Janko Arah.

Po številnih primerjavah z dogajanjem drugod, tudi med plebiscitom leta 1920 na Koroškem, sta ostali odprti dve vprašanji: koliko bo nasilje španske vlade nad Katalonci vplivalo na njihovo nadaljnje ravnanje in koliko volilne pravice imajo številni načrtni priseljenci v Katalonijo.

Milan Vogel

Četrtek, 7. decembra 2017
Prednovoletno srečanje v KULT316

Prednovoletna srečanja članov našega kluba postajajo poleg koroškega večera s plesom najbolj prijeten in živahen dogodek v letu in upajmo, da bodo postala stalnica. Tako je bilo na prvem srečajnju v začetku decembra 2015 v Drugi violini in tako je bilo tudi na drugem v KULT316 na Prušnikovi 74 v bližini šentviške cerkve. Pojasnimo, da KULT pomeni Center kulinarike in turizma, v katerem se študentje usposabljajo in urijo za svoje bodoče delo, 316 pa je nadmorska višina te zgodovinsko zelo zanimive stavbe, sicer pa je del Biotehniškega izobraževalnega centra Ljubljana. Markantna dvonadstropna stavba je bila zgrajena v osemdesetih letih 19. stoletja kot dom katoliških obrtniških vajencev in je imela zelo pestro zgodovino od sirotišnice do opuščenosti in današnje imenitne podobe.

Kot lani je tudi letos bilo vse "pod kontrolo" klubske kuharske sekcije, katere gonilna moč je Doroteja Omahen s svojimi pomočniki, zlasti Miro Vidmar in Dragom Kompanom. Kako je potekala priprava in kaj smo jedli in pili, poroča Doroteja v svojem zapisu, brez zadržkov pa lahko rečemo, da je jubilejna Dvajseta koroška kuharija odlično uspela, kar potrjuje razpoloženje okrog tridesetih udeležencev že med uživanjem odlično pripravljenih koroških jedi, še posebej pa po večerji. Bernarda Lasan je poskrbela, da je Drago Rudel prinesel s seboj kitaro in se izkazal kot izkušen in temperamenten ljudski godec, Marijan Štriker pa je z Bizeljskega pripeljal svojega nečaka, mladega harmonikarja in pevca Uroša Bizjaka. Dragu se je pri petju pridružil še drugi Drago, Kompan, in pesem je zaživela. Kmalu smo jima pritegnili vsi, in ni še bilo dogodka v našem klubu, na katerem bi se toliko, in lahko rečem tudi ubrano, pelo. "Vzeli" smo vse od Nmau čez izero do Adija Smolarja in silvesterskega poljuba. V veselem razpoloženju smo kar pozabili na deklico, ki je "t'k žavostna". Drago Rudel je celo razmnožil nekatera besedila, nekaterim pa je prišel prav tudi pametni telefon. Nič se nam ni mudilo domov, tako da smo zaposlenim kar malo podaljšali delovni dan.

Za novoletno darilo pa je poskrbel predsednik Janko Arah, ki je na presenečenje vseh v imenu društva plačal začetno penino in prvo pijačo.

Milan Vogel

Pogled s kulinarične in organizacijske plati

Ob jubilejni 20. »Koroški kuhariji« kulinarične sekcije Kluba Koroščev Ljubljana ne smemo pozabiti, da je to v resnici že 25. dogodek ob kuhanju po koroško, saj je prvih pet odlično organizirala Darja Kuhar Kotnik, kateri se je pravzaprav porodila ta enkratna ideja, ki nam je še vedno za vzgled, čeprav se sedanja srečanja v marsičem razlikujejo od takratnih.

Ko smo že pri organizacijskih pohvalah, vam odstrem organizacijsko tančico in prikažem, koliko ljudi se je potrudilo za ta dogodek, da je potekal tako prijetno, kot je: vodstvo in študentje - kuharji restavracije KULT 316 so se za nas posebej potrudili in ob topli gostoljubnosti ponudili še ugodno ceno menija. Predsednik KKL Janko Arah je aktivno sodeloval ob celotni organizaciji, Renata Picej je nabavila penino in jo dostavila v restavracijo. Vedno prizadevna Bernarda Lasan je nagovorila našega člana Draga Rudla, da nas je po koroško s kitaro in glasom neskončno »fajn« zabaval. Marijan Štriker je s seboj pripeljal svojega nečaka Uroša Bizjaka, odličnega mlajšega harmonikarja in pevca, ki je bil kar naprej v akciji, Drago Kompan pa je s svojim prelepim glasom spremljal oba. Mira Vidmar in Drago Kompan, moja najožja svetovalca ter pomočnika in tako kot jaz - deklici za vse - sta sodelovala pri izbiri restavracije, končni izbiri receptov in postavitvi dvojnih jedilnikov in receptov, iskanju starih koroških imen za jedi in lektoriranju. Drago je tudi zbiral prijave. Oblikovanje jedilnika in receptov je velikodušno opravil član KKL Radovan Arnold. KULT 316 pa je brezplačno natisnil namizne jedilnike in recepte. Upam, da nisem koga nevede izpustila.

Kulinarično plat tega dogodka je odlikovala rustikalna eleganca, ki jo je bilo čutiti v celotnem meniju, kot se to prilega koroškim jedem. Kuharji študentje, ki so kuhali po naših koroških receptih in seveda tudi naših posebnih navodilih, so po mojem mnenju zadeli »žebljico na glavico«. Najbolj prijetno sem bila presenečena z obliko, okusom in postrežbo naših tradicionalnih koroških srčkov. Ravno pravo količino zeliščnega namaza, primerno slanega, so namreč oblikovali v kroglo, okrasili in ohladili in tik pred postrežbo postavili na izrezan srček koroškega kruha in nam ponudili na rustikalni deski ob kozarcu hladne penine v posebnem predprostoru, kjer smo se zbirali in nas je nagovoril tudi predsednik KKL Janko Arah. Harmonikar se je najavil kar sam z udarno melodijo in takoj ustvaril zelo živahno vzdušje, v katerem smo vztrajali do konca dogodka in smo vsi prepevali v en glas in tudi naglas.

V restavraciji smo si najprej po želji izbrali uvodno pijačo, katere strošek je v imenu društva finančno pokril naš predsednik kot tudi predhodno penino. Na res lepo pripravljenih in decembrsko okrašenih velikih mizah so zgledno in ubrano postregli vedno celo omizje hkrati. Najprej z RMENO ŽUPO Z JETRNIM KUHOM (rumeno juho z jetrnim parjenim jušnim vložkom), ki me je že z videzom očarala. Rumeno barvo in zanimiv okus ji da, poleg korenja, predvsem muškatni cvet in seveda tudi parjen jušni jetrni vložek, čemur so v večjih krajih na Koroškem rekli kuh. V okras ji je bila tudi domiselna kontrastna dekoracija. V času naših babic in prababic so metodo parjenja živil uporabljali pogosteje kot danes, saj ni bilo časa stati zraven štedilnika. Zdaj se ta način počasi vrača.

Za TAGLAVNE RIHTE (glavne jedi) so nam postregli TINSTANE BRŽOLE V ZOSU Z RAJŽEVIMI KNEDLNI (pražene bržole v omaki in riževi cmoki). Bržole (visoki hrbet, ki leži pod šimbasom) so bile v preteklosti posebej cenjene, saj je to meso zelo okusno. Riževi cmoki so bili primerna, a pravzaprav ne zelo znana priloga. Dodatna dušena pisana zelenjava je dala celi postavitvi svežino. Prav tako tudi obe solati: REPINCL (motovilec) in tipična koroška drobno naribana REDKU (črna redkev), katero smo pozimi na Koroškem pogosto jedli. Egipčani so na primer med gradnjo piramid

poleg čebule in česna redno uživali to vrsto zelenjave kot eno največjih koristi za zdravje.

Za SVADKO (sladko) pa smo se ob vsestranskim odobravanjem oblike in vsebine sladkali z ŽEMLPOKRLI (parjen narastek z žemljami), s PRAJZLPEROM ali NATEKOM (brusnicami) ter sadno dekoracijo.

Med res zabavnim večerom, ki me spominja na otroštvo, ko smo cele večere večglasno in ubrano prepevali in se šalili, smo imeli še organizirano vodstvo po celotni imenitni in markantni stavbi, ki je pravzaprav del Biotehniškega izobraževalnega centra Ljubljana (BIC). Spoznali smo demonstracijsko kuhinjo, učno kuhinjo, učno hotelsko sobo, konferenčno dvorano, vinsko klet, mikro pivovarno, restavracijo in kavarno ter prijeten vrt.

Organizatorji srečanj Koroška kuharija si želimo in načrtujemo srečanje v eni od teh modernih kuhinj s pripadajočo jedilnico. Dragi člani Kluba Koroščev Ljubljana, vabimo vas, da razmislite in se nam pridružite. Po ugotovitvi že nekaterih drugih odličnih kuhinj in njihovih vodij se je tudi tokrat izkazalo, da so stare koroške jedi naših mam, babic in prababic primerne tudi za pripravo v vrhunski kulinariki.

Vse stare recepte za 20. Koroško kuharijo mi je posredovala prijateljica Greta Jukič iz Prevalj in so last odlične stare kuharice oziroma gospodinje z velike kmetije Kumrovih, gospe Ančke Kumer z Blata/ Moos pri Pliberku. To je zelo slovensko zavedna družina, saj so, med drugim, na podstrešju najdeno originalno Dalmatinovo Biblijo iz leta 1584 podarili Koroški osrednji knjižnici Franca Sušnika na Ravnah.

Doroteja Omahen, vodja kulinarične sekcije »Koroška kuharija«
Foto Doroteja Omahen
in Marijan Štriker

Četrtek, 1. februarja 2018
Večer z Nužejem, ki "je bil zmeraj zraven, a nikoli glaven"

Februarsko srečanje smo začeli tako, kot se prihajajoči pomladi spodobi (čeprav je že grozil sneg na Ljubelju in tudi v nižini): na Radišah nad Celovcem, ki veljajo za najbolj sončen kraj na Koroškem. V resnici so se nekateri tja odpravili nekaj dni prej, ko so tam Krščanska kulturna zveza, Slovenski narodopisni inštitut Urban Jarnik in Slovensko prosvetno društvo Radiše predstavljali zgodovinsko delo svojega rojaka Nužeja Tolmaierja, več kot šesto strani debelo knjigo Tiha zemlja. Pesniško izročilo z Radiš in okolice, ki so ji dodani trije CD zapetih pesmi. Mi pa smo avtorja povabili v tradicionalno klubsko srečališče našega kluba pri Slamiču in ga prepustili pogovoru z Janezom Stergarjem. Tako pestre družbe v našem klubu še nismo imeli, vse v duhu, da se moramo vsi, ki smo kakorkoli povezani ali navezani na Koroško, več družiti in tudi več storiti zanjo. In kako se naj bi srečanje končalo drugač kot s pesmijo: upokojeni nadškof Alojz Uran je bil prepričan, da se pogovor o petju ne more končati drugače kot s pesmijo. In smo jo urezali N'mau čez izero. Dobrih pevcev ni manjkalo!

Nužeju (ime izhaja iz podomačenega imena Bartolomej - Jernej) Tolmaierju sojenice niso bile naklonjene, saj se je rodil leta 1942 v nemškem taborišču, kamor so njegovo družino pregnali kot še okrog tristo slovenskih družin s Koroške. Oče, zavzet kulturni delavec na Radišah, je bil že pred tem mobiliziran v nemško vojsko in se je prek jugoslovanskega kanala domov vrnil šele leta 1946. Na domačiji so bili Nemci iz Kanalske doline, zato se leto dni niso mogli vrniti nanjo. Mati je zaradi travm vedno padla v nezavest, ko je zagledala uniformo.

Doma so veliko prepevali ob vsaki priložnosti, kar je še posebej spodbujala mama, in Nužej je že leta 1951 nastopil na odru v opereti Miklavž prihaja. Čeprav je končal orglarsko in kmetijsko šolo, pravi, da so bili njegova najboljša šola obiski pri ljudeh. Skoraj štirideset let je bil tajnik Krščanske kulturne zveze v Celovcu in brez njegove angažiranosti bi bilo marsikaj iz življenja koroških Slovencev za vedno pozabljeno. Pod njegovo skrbjo so izšla številna dela koroških

glasbenikov (opus zbranih ljudskih in nabožnih pesmi iz zbirke Franceta Cigana, monografiji Antona Nagaleta in Pavleta Kernjaka), obsežna zbirka Tako smo živeli Marije Makarovič, eno njegovih najpomembnejših del pa je tudi obnova Drabosnjakove domačije na Kostanjah nad Vrbskim jezerom s postavitvijo stalne etnološke zbirke. Slovensko etnološko društvo mu je lansko leto za "aktiviranje, zbiranje, realizacijo in kontinuirano delo pri ohranjanju koroške kulturne in etnološke dediščine" podelilo Murkovo listino. Njegovo delo je priznala tudi Avstrija in mu podelila častni znak za zasluge za republiko Avstrijo.

Čeprav nikoli v ospredju, je bil vedno tudi del političnega dogajanja in je odznotraj spremljal velika nasprotja med političnimi organizacijami. Vedno je vneto zagovarjal dialog in bil za dogajanje nad mizo in ne pod njo. To se kaže tudi v tem, da je bil nekaj časa polovično zaposlen pri dopolnjujočih si Krščanski kulturni zvezi, pol pa pri Narodnem svetu koroških Slovencev. Ko je zbiral med ljudmi članarino za organizaciji, je ugotavljal, da se delavci zaradi pritiska nemškega kapitala niso vključevali. Kot urednika glasila NSKS Naš tednik so ga nemški nacionalisti štirikrat sodno preganjali. Za zadnja leta misli, da je odnos med političnimi organizacijami boljši prav zato, ker je med njimi več dogovarjanja, boljši je tudi dialog z matično domovino. Predvsem pa je vesel, da so politične organizacije spoznale, da se je treba z Dunajem in Ljubljano pogovarjati skupaj. S sedanjim deželnim glavarjem Petrom Kaiserjem se je veliko spremenilo na bolje, hajderjanska Svobodnjaška stranka pa še vednio igra negativno vlogo

Smisel zbiranja ljudskega blaga in ohranjanja koroške kulturne dediščine vidi v njenem vračanju med ljudi. To je namen vseh publikacij, ki so izšle pri Krščanski kulturni zvezi ali pri Slovenskem narodopisnem inštitutu Urban Jarnik, katerega je pomagal ustanoviti in mu danes predseduje. Takšen je tudi namen vsakoletne prireditve Koroška poje, ki je brez Nužeja Tolmaierja tudi ne bi bilo. Predvsem pa je bilo plodno njegovo delovanje z mladimi, pri razvoju mreže glasbenih šol, organiziranju raznih tečajev, lutkarstva, predvsem pa petja.

Nužej je širok govornik, zato ga je moral Janez včasih kar usmeriti nazaj k svojemu vprašanju ali temi. Tako smo prišli tudi k njegovemu življenjskemu delu, knjižni in CD izdaji pesemskega izročila z Radiš in okolice z naslovom Tiha zemlja, poimenovano po pesmi, ki jo pojejo skoraj vsi cerkveni zbori. Pripovedoval je o svoji štiridesetletni želji, da bi te pesmi, ki jih je veliko našel že objavljenih ali v različnih arhivih, nekoč objavil in vrnil med ljudi. To mu je uspelo v zadnjih osmih letih po neštetih snemanjih po domovih in drugje. Tako v knjigi nismo dobili le tekstovnega in notnega zapisa pesmi, marveč tudi natančno dokumentacijo o zbiranju, objavljanju in petju pesmi z Radiš in okolice s prav tako zelo natančno dokumentiranim zgodovinskim slikovnim gradivom. S prve plošče je mogoče slišati različne priredbe in izvedbe pesmi, ki jih je zapisal Jurij Drobivnik, majniške pesmi in kolednice, z drugih dveh pa pesmi, ki so jih zapeli nešteti pevci vseh generacij z Radiš in okolice, ki so prav tako skrbno predstavljeni. Seveda se ni pozabil zahvaliti svojim tesnim sodelavcem Martini Piko-Rustia, Martinu Kuchlingu, Uši Sereinig, Milki Olip in Egiju Gašperšiču, pa seveda svoji družini, zlasti vnukinji Mirjam Lampichler, ki je z narcisami okrasila naslovnice.

Z navdušenjem so se oglasili nekateri strokovnjaki s te strani, ki so z Nužejem na Koroškem tesno sodelovali: Lovro Sodja je spomnil na širitev glasbenih šol, ko so iz Ljubljane tja vozili celo klavirje, arhitekt Peter Fister je prepričan, da se Nužeju ne znamo dovolj zahvaliti za to, kar smo z njegovo pomočjo lahko naredili na Koroškem kot enotnem kulturnem prostoru, v katerem pa je bila Koroška zmeraj posebnost, nadškof Alojz Uran je na Nužejevem primeru ugotavljal, kaj vse se da narediti, če ljudje stopijo skupaj, Marija Makarovič pa ga je označila za motor, ki je za vsakega našel svoje delo, zato mora napisati spomine.

Milan Vogel
Foto Doroteja Omahen

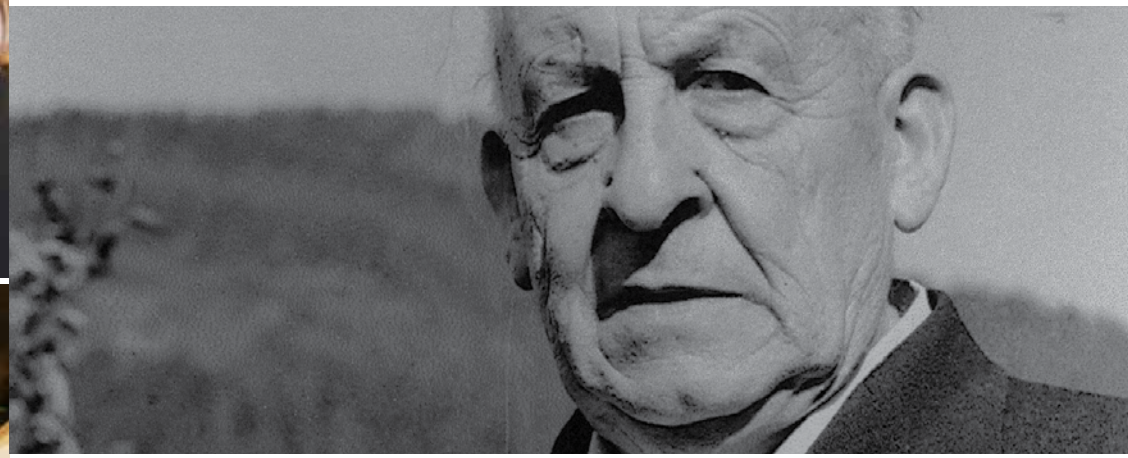

Dr. Franc Sušnik:
Prevalje 1898 - Slovenj Gradec 1980

Kar je v dolini premalo lepote, vsa je vzkipela v našo goro: v sinji baržun njenih lesov in v rdeče slapove šenturšeljc; v mogočno veličastvo njenih vih, v mir njenih mehkolasih trat in v svobodne razglede njenega vrha. In ko ji sonce zjutraj oblije teme s poljubom prve ljubezni in ji sname megleno odejo z naročja in izpod nog, se zmezijo sive skale ko ovčje črede, sence bežijo v divje globače Pogorelca in Rup, gams vodi družino v Suške frate; v Črnem vrhu, v Plešivški kopi zaihtijo sekire in smreke zastočejo od bridke sle; jutro raste na Vernaci, raste in sveti na požganišču v Šeserju in pri Jelenu, cveti in prede zlato kodeljo od Ivarti do Prežiha, in zvon zatrepeče po sončni tenčici in dan je razsut v razkošne dalje. To je svet samorastnikov.

Naša gora, 1952

Uršlja gora: nihče, ki je iz njenih grud kruh okusil, je ne more pozabiti. Kot velika ljubezen je, ki v vse dalje sveti, in na vsem lepem ti z večernim dihom pride v srce tako živ nje spomin, da začutiš toploto njenega razklenjenega naročja in se omamljen vdaš blaženemu objetju – in se ti zlije kri s sokovi gozdov in z brstečimi studenci – in odklene grobove dedov in sklade radosti in trpljenja večnih davnin. Tudi Vorancu. V vse dalje mu je svetila in v vseh daljah ji je bil zvest.

Vorančev kraj, 1950

Ravenska gimnazija je pomaknila našo koroško deželo iz nicine v luč slovenske kulture. Ljudske revolucije priča je in spomenik. Že pred štiridesetimi in pred tridesetimi leti je bila misel o gimnaziji na Ravnah ali v Dravogradu. Obakrat so se tedaj gospodje porogali: kdo bo za hlapca, če bo gimnazija, najsi le nižja, delavskim otrokom odprla pot tudi na visoke šole! ...

... In greš mati, vdova, mimo: spoznaš li žrtve cvet?

Med Peco in Pohorjem. Zbornik ob 20-letnici ravenske gimnazije, 1965

Zvečer sije soj ravenskih luči v globoke sence temnih lesov. To je žar električnih peči. To je svetloba iz Doma železarjev. To so tople luči s Čečovja. To je Železarna. Nove hiše, ceste, šole, knjižnica, kavarna, hotel, ambulanta, skakalnica, štadion, telovadni dom, kopalnice, svoj časopis, muzej: to je Železarna.

Cretje, Slovenski zbornik 1954-1955

Prežihov Voranc

V molčanju sinjih teh nicin pod Goro si bral podobo samorastno življenja našega in iz globač temračnih v tvoji luči vstal je človek naš. Človek? Kaj? Je zver? Je brat trpljenja, blodenj in ljubezni v vse dalje časov in svetov.

Koroški fužinar 1951

Glej luč v samoti strojnski.
Blaž Mavrel
svečo je imel prižgano besede
ljube slovenske tudi v gluhi temni noči.

Ob smrti bukovnika Blaža Mavrela, 1977

V dlaneh je dolgo pismo zvestih let.
V očeh ti žar peči kot zlat je cvet za sina.

Na diplomah jubilantom ravenske železarne

Kazalo biltena kluba koroščev Ljubljana

3 UVODNIK : OB 25- LETNICI DELOVANJA KKL-A

4 ČETRT STOLETJA

7 ANKETA

14 OD PLESA DO PLESA

47 DR. FRANC SUŠNIK

KAJ JE DOBRO VEDETI O KKL?

IME: **Klub Koroščev Ljubljana**
SEDEŽ KLUBA: **Večna pot 11, 1000 Ljubljana**
TELEFON: **01/ 256-17-23**
FAX: **01/ 256-17-24**
E NASLOV: **arah.consulting@eunet.si**
SPLETNI NASLOV: **www.klubkoroscevljubljana.si**
PREDSEDNIK KLUBA: **mag. Janko Arah**
SREČANJA: **Redna mesečna srečanja so vsak prvi četrtek v mesecu v kavarni "KAVA - ČAJ" - SLAMIČ, Kersnikova ulica 1, Ljubljana**
TRANSAKCIJSKI RA»UN: **AT78 3910 2000 0250 3696**
BIC: **VSGKAT2K102**
DAVČNA ŠTEVILKA: **25729306**
LETNA ČLANARINA: **20,00 EUR**

KAKO POSTATI ČLAN KKL?

Povsem enostavno! Pokličite na telefonsko številko **01/256-17-23** in povejte ime, priimek in naslov!

BILTEN KKL

Mag. Janko Arah (glavni urednik),
Milan Vogel (odgovorni urednik)
NAKLADA: 150 izvodov
OBLIKOVANJE: arnoldvuga+
TISK: Sekom grafika, d.o.o.

KLUB KOROŠCEV LJUBLJANA

Koroška kuharija

25. KOROŠKI VEČER S PLESOM
S KOROŠKO KOŠTO PO STAREM /
s koroškim jedilnikom po starih receptih
10. marca 2018 ob 19. uri v dvorani Karantanija Hotela Lev, Vošnjakova 1, Ljubljana

HOTEL LEV
Hotel in konferenčni center
****

RIHTE

Jedilnik

DOBRODOŠLICA

Penina
KOROŠKI SRČKI S KORENEM
Tradicionalni srčki s korenčkovo grmadico

SVADKA IN SVANA KOŠTA DIREKT S KOROŠKE

Samopostrežno omizje slanih in sladkih koroških dobrot, direktno iz Koroške.
Sponzor Gostišče Delalut z Raven na Koroškem.

ŽUPA

Juha

VIGREDNA GRAHOVA ŽUPA Z ŽNITLOHAVIMI ŠTRUKLCI
(*Spomladanska grahova juha z drobnjakovimi štrukeljci)*

TA GLAVNE RIHTE

Glavne jedi

NABULANO PIŠE (*Nadet piščanec)*

ČEBU ZOS (*Čebulna omaka)*

GOBOV KNEDL (*Gobov cmok)*

ZELEVA SOVATA Z RPICO (*Zeljna solata s krompirjem)*

SVADKO

Sladko

TA RAHU ŠMORN Z NATEKOM (*Praženec s snegom in brusnicami)*

KAJ ZA PT

Pijače

VODA U KREGLU je brezplačna. (*Voda v vrču je brezplačna.)*
Pijače po lastni izbiri iz bogate ponudbe pijač Hotela Lev so strošek posameznika.

Vse jedi je pripravilo kuharsko osebje Hotela Lev pod vodstvom Uroša Hribernika v sodelovanju s člani kulinarične sekcije »Koroška kuharija« Kluba Koroščev Ljubljana pod vodstvom Doroteje Omahen, ki so izbrali in pripravili jedilnikv okviru 21. Koroške kuharije.
Jedi so pripravljene po starih receptih odlične koroške gospodinje z največje kmetije v Mežici, imenovane OBER, gospe Franje Ladinik, rojene Štern, leta 1920 v Mežici. Ročno pisan star zvezek receptov je posredovala njena hči, naša dolgoletna članica Kluba Koroščev Ljubljana Daniela Čehovin Ladinik.

www.klubkoroscevljubljana.si